

**Aditi-Inana Kinga**

# **UTAZÁS**

## TARTALOM

Chicago .....	3
Hazatérés.....	4
Nosztalgikus Utazás .....	7
Tájkép .....	10
Utazás .....	13
Egy utazás szépsége .....	16
Amerikai magyar.....	19
Felvidék .....	21
Ribizliszemek.....	26
Rocker.....	29
Sorozatok .....	31

## Chicago

A szörnyeteg magas toronyházak, felhőkarcolók adják az igazi arcát a Michigan-tó partján, széles elterülő zöldövezetekkel, a Chicago folyó partja a szétnyitható hidakkal; a Michigan-sugarút magas házai a tó partján és északra elhagyván a várost a villasor, kastélyok sora.

A Szépművészetiben töltöm minden időm, írom a Mágikus tükör szilánkjait.

A sugarúton megismerek egy férfit, bróker, minden este és azt követő éjszaka hullá-, merev részeggé issza le magát; többször kábult állapotából a rendőrök mozdítják ki és viszik a józanítóba.

A sok fekete férfi és nő, jó sok köztük a kövér, bár nekem is vigyáznom kell, hajlamos vagyok a hízásra. A város déli része a feketék negyede, de a központtól parányit délebbre található a fenomenális Akvárium közvetlen a tó partján, így vízellátása biztosított tengeri növényeivel és állataival; a Tudományos és Ipari Múzeum, az Afrikai és Amerikai Történelem Múzeuma és a Field Múzeum. Galériák. Tömérdek.

A tűzvész áldozatává lett város a huszadik században nyerte el mai ábrázatát, a legmodernebb építészet és a klasszikus stíluskeveréke bájos, lenyűgöző, hatalmat és pazar nagyságot sugározván.

Egy unokanővérem itt élt születése óta, és itt is lett öngyilkos negyvenkét évesen; a húga heroin túladagolásban hunyt el, túllötte adagját, feltételezem nem véletlen, már függő és alkoholt is sokat fogyaszt. Itt rám talált egy rövid életű szerelem, amely sanyarú, keserves véget ért.

## Hazatérés

Édesapám, de hát ezek (külügyi-belügy, belügyi-külügy) sugár-kezeltek, azaz sugaraztak évekig, de nem lehetett ellene mit tenni!

Ne fantáziálj, fiam!

Nézzen meg csak egy héten minden nap minden amerikai, angol... filmet édesapám, és mindjárt tudja, hogy hol van, de ezt a szerzett tudását ne felejtse el többé soha, ha kimegy az utcára, főként ne felejtse el soha, oda kimenni sem életbiztosítás; ezt se felejtse el!

Virágszakítás, izzadt lepedőnk szerelmi légyottjainkon; milyen egy kis naiv csirke maga egyszerű-kém, mégis magát választottam!

Kém bonyolultan a maga jó édes apukája megcsókolt és visszacsókoltam ezerszer is többször. Megtörték apáink és megtörnének minket máma, kitartunk-é vajon a harcedzett mag, mert nem kém, de szerelem!

Mennyi ármány ott, hol a szerelem járja útját.

Eljöttek a csillag nyomán a királyok, de lehet túl mozgékony, aktív, energikus szajhának tűnő, hát elítélhető jámbor és naiv jószág, vissza ütni képtelen, nincs senkije és semmije, hát vele, ellene mindent lehet...

Amit a világ a magyarok ellen tesz az páratlan - mondta a magyar származású taxisofőr.

Szeretlek gyönyörű Föld, de félek, mindent elkövetnek, hogy már ne szeresselek, és maradjanak a szentek, a szent művészek csak nekem.

Üvöltött bennünk a kín; félek - mondta, hisz összelóttek addigra minket, pedig ő közölte velük nem ismeri ezt a nőt, de nem hittek neki.

Nem hittek bennem sem, hogy írni akarok és fogok, pedig a nyolc óra munka után rendszeresen minden nap írni jártam; elkerülte volna figyelmüket?

Három férfi van szívemben - válaszolt a kikérdező biztosnak. Mi micsoda? - hüledezett. Később erre építették, miként tegyék tönkre, mert szenvedélyes, független, ellenálló és szabad egyéniség volt, mindenféle nagysághoz vonzódott, és minden kisszerűséget, aljas ocsmány gyalázatot megvetett.

Szeretlek - mondta volna, de minden összekuszálódott, és csak a gyűlöletet, valami titok bűzét sejtett a mély csönd kínzó gyilkaiban; nem tudta mire vélni a nagy hallgatást.

Havasi gyopárral teleaggatván a hosszú hullámos gesztenyebarna haj...; rózsaszín és fehér ruhában: kiszabadulsz - mondta addig éljek is.

Ó a rohadék - mondta sokszor, talán nem udvarolni akart ilyenkor, vagy tán esetleg?

Ez a nő már sosem lesz a Tied! Miért nem tőlem kérdezte meg, elmennék-e vele egy kéz-fogóra?

Csodálkozott, hogy a katonák nem találkozhatnak mindenkivel; például, ha egy nőt megvádolnak ilyen-olyan kém, az ellenséges tábor katonája nem láthatja, még ha szeretik is egymást...

A nő nem volt kém, és a katonának, mert titok-katona volt, nem lett légyen homlokára írva ez áldott szent egy tisztesség!

Méltóság, maga lelenc céda-cemende szajhám és egy kurva lelenc ribanc!

Sehol nem volt, ha lenni akartam - mondta. Csak a gyilok, a méreg, a mérgezés, a lefejezések, a karóba húzások; csak a kínzás - mondta. Mikor rájöttek, hogy tévedtek, ez ugyan nem kém, csak mert tartottak tőle, így akarták tönkre tenni; a kedvesei még jobban elkezdték kínozni,

nyomni, ütni, ütlegelni, elásni, a földbe beletaposni kétségbeesésüket, kiszolgáltatott elhagyatottságukat, boldogtalan keserves életüket ezen a szerencsétlen nőn bosszulván meg, ki sehova nem tartozván, szabad préda volt. Az ő szabad prédájuk elsősorban.

Minden magyar felelős minden magyarért. Minden gyerekem határtalan magányosságban szültem meg; akiket szerettem és megtermékenyítettek végigkísérhetők a lapjaimon... a képzeletem szülöttei!

Ó, a rohadék!

Világ kurvája, egy szajha dög - mondatta a hatalom, aki újra és újra elrabolta, de nem akart adni semmit.

Meghurcoltak a semmiért egészen! - panasolta akkor; majd máskor óvatosabb leszel, kiket is szeretsz, merre jársz útjaidon!

Ha nem szállsz le rólam, úgy a sárga földedbe beletaposlak, hogy arról koldulsz, de nem itt!

Ó, te rohadék, te rohadék!

Tüzeltek, kivételesen nem a falloszok!

Szerettük egymást, összelóttak minket, míg bírhatatlan lett légyen az áldás, hogy nem szeretjük egymást. Kettős, sokszoros játszmák, miért is, mert a Kárpát-medencében vagyok magyar; sietlél hozzám egyszer is, hogy ne menjenek rajtam végig át a szovjet tankok hajdan akkor; ugye nem? Miért kérsz lehetetlent, ha nem adsz soha semmit csak üres szajha ígéretet; Te vagy a kurva dög!

Mikor a nőt csaliként használván elég adatot gyűjtöttek ellene, és neki szegezték a fegyvert, hogy bárhová meneküljön is élve nyúzzák meg, ha nem száll le erről a nőről, kénytelen volt bevallani a táborának, a nő nem kém, csak meg akarta szerezni magának; addigra a nő véresre kínozott pép, idegroncs, többszörösen megnyúzott roncs nyomorék. A nyugat alkonya!

Másfél évtizedig kínozott kelet, nyugat, észak és dél, pedig csak szerettem és árva voltam, elhagyott szerencsétlen!

Persze mindenki megtéveszthető, mert téveszthető és kiszolgáltatott használható és minél nagyobb a nyomorúság annál könnyebben megvehető...

Miért maradtam életben? - kérdezték a nőt. Nem megölni akartak, hanem kínozni az ítéletnapig... nem voltál egyedül, minket is kínoznak - mondták. Megnyugodtunk - mondták. Akkor miért és mire föl e rettentő kuss? Lehet, hogy félnek, félünk, félek, és csak a térdünk, kezeink remegnek más semmi..., de sok a megbízható, jó életű, jól megélni tudó biztos forrású bérenc, de nem minden jómódú, biztos életű bérenc! Lehet, hogy így állunk, és mindent meg lehet tenni velünk büntetlenül? Vagy mégsem?

Ó, mennyire szerettelek benneteket...

Ugye, hogy többé sose történhessen meg hasonló, ilyesmi..., UGYE?

Ki látott már olyan kémet, te barom, ki hosszan taglalja naplójegyzeteiben hol mindenhol járt géniuszi elméje felszabadítani, téged, magyar?! A kém titkos intézmény, a géniuszi lángelme, nyitott könyv szabadsága egy ismeretlen nyelven megírva...!

ÉRTED?

Azt mondta megmenekülsz - mondta, szeretlek, úgy, nagyon - mondta!

És üvöltött a határtalan kín, mert elvesztette a szerelmét, a barátait, mindenkit, de valakik dolgoztak ezen!

Hiába csináltuk az egészet!

Másfél évtizedig kínoztuk a semmiért!

Semmiért egészen.

IGEN!

A klasszikus zene a muzsika hangjain át az alpesi csúcsokon, ha szeretlek, te átkozott, te drága!

Meddig vizsgálod még sejtjeim aranyát, a rózsaszínű gyémántot, hogy ki vagyok, ezerszer válaszoltam, nem hitted volna?

Megértettem, meghoztam titkon a döntést és mindent aszerint cselekedtem. És látogattalak, ha kínoztak, és mikor neked voltam...

Árokparton sebesült, agyonsebesített katonáink, kutya se törődik velük, de én nem vagyok kutya! És akkor kastélyokba, polgári jólét virágai, könyvei közé képzelte magát a muzsika hangjain a szentségben együtt volt azzal, aki szerette... Galambposták gondoskodtak róluk az éter... a nap-szöttes hálón az éjszakában. Minden nap legalább egy pillanatra gyűlöld kíméletlen szeretett másikat, így csomósodik a szerető közösség kibogozhatatlanná! Az imádott hercegnő!

Az áldozatok halála Krisztus keresztyén megy végbe, mennyire szerettelek!

Zrínyi Ilona, Tóth Ilona, Abigél, Magyarok Nagyasszonya a Boldogasszony!

Árpád-házi szentek, és rám borul egy palást, és a Szent-korona árnyéka!

Ahol apám fényt lát, én csupán árnyékot; igaz, és szedegetjük magunkról hajszálinkat, így szeretjük egymást, hogy szabadon és bölcsen, jók lehessünk szeretetben!

És akkor simává simogatta az agyongyötört megtört nemzedékek arcán a ráncokat, csurog alá az üres árok, és azt mondják neki, ha nyomul annál inkább se, pedig hát... Mozart hiába igyekszik! És csúsztak-másztak agyonlőtt nyomorultjai fel erősítvén kiegyenesíteni gerincét, és megnyíltak az agyonkínzott, elégetettek sírjai, mert nem a pénz üdvözít, bár szükséges az élethez!

Szárnyas oltárok repülnek akkor és piros magas-sarkú cipők a kék ég infravörösében a kábulat, a bódulat és királyok és szentek, a géniuszok, ki-be leng Krisztus, a szeretett! Irgalom. Üdvözítelek!

Lefagyaszt a halál a mélyhűtött lidérc így lehetne, de más akar lenni nem halálgépgyár üvöltő sikoly agyonkínzott üvöltő fejei láncrea fűzvén ő nem ez akart lenni, még ha nyugat alkonya és tömegek lázadása és a sötét kor diadala is! Más akar; szeretni és szeretve lenni békés nyugalomban, hogy hagyják már békén, szálljanak le róla, hagyják annak lenni, aki, ne akarják, hogy más legyen, mint ami... a szabad akarat diadala akar lenni erős, független, hű és szabad! Ami... a szeretet!

Alkotás. Hit. Ami... hát nem értik, még mindig nem értik, hogy ki is ő? Vagy valamiért rettegnek tőle és nem akarják, mert nem akarhatják megérteni, hogy ki is ő, ki kicsoda?

És akkor ott cirkulált a vérünk a halál és bearanyozott minket: aranyvirág, imádott céda cemde, kis kurvám, imádott kis pina kis kurvám; hát vetkőzünk, szívem mégis kurválkodunk imigyen a leengedett hullámos hajözön havasi gyopárral a gesztenyebarna hullámozó zuhanás és emelkedés, az átkozott szerelem és üdvözüléseink egymás karjain segítón sietve, hogy megpihenhessünk egymás szerető szívéen az imádat, hogy imádlak, te átkozott mostoha, te istennő, te átkozott, te drága...

Nefelejcs!

Soha, Mester - szólt a Margaréta könnyes szemmel, és írt imigyen egy áradat...

## Nosztalgikus Utazás

Éghy Lehelnek

Nem akarok szerelembe esni veled; akarat, nevetséges. Minél inkább el akar, annál inkább benne ragad - mondja.

Egy fekete-fehér sárkányos könyv.

Apám öröksége, és a pokol itt szándék nélküli, az állati ösztön a megszállottság az elragadtatottságban és a pusztulásában...

Kihaszználják, mint Zsuzsannát a vének, te szeretet-testvér; a pusztulás ragad itt mint bogáncs az idegsejtjeinken. A megemészthetetlen gyilkos pusztító elektromossága. Ki gyilkol le minket a tudatosság macskakövein az álmok rügyei szétszórván dideregnek..., csírázik az élet a pokol bugyraiban. Egy hányásfolt a pilisi falu központi főutcáján. Meztelen egy óriási lábfej tágra zárt szemei le s föl hajtóvadásaton egy tündöklő, ragyogó, tiszta, kék ég ciklikus köreit járja egy imbolygó, dülöngélő részegség a nullában egy test körvonala a levegő átítatott hulla, amint percenként írja hozzá a számadáshoz a nullákat; nem számít a nulla. Dehogynem. Hány a nulla. A hányásfoltok száma növekszik lepedőnkön a szerelem verejtékes izzadtság óceánnyi víztömegek egy ágyban. Tánc a jégen itt az örök vetés. Halálra táncoltatott leány utolsó keringője erdők helyett fűrészporos fásultság dörzsölt fűrészfogakon.

Egy szerelem álma pálinkagőzös végelgyengülése, hisz a kiszáradt vénlány a jégkorszaki Jeges-tenger, kifagyasztott föld felolvadása, vibráló élénksége; a tested öröm, a tested elasztikus áramvonalas talány, egy tündöklő-ragyogó fényes agancs egy örök társalkodóban, ahol az isteni zene a házibarát...!

Lefagyasztotta valami az elménk, az agyunk, a fél felünk, az álmaink, mint lila gőzös az éjszakában pöfékel foghíjas álmaink; egy róka két első foga közötti úr a reggeli terasz forró kávéja, teája örömdájában mindenáron meg akart dugni egy medvét, valami rajtunk uralkodó megszálló hatalom érdekszféráiban. Össze vagyok törve - mondta. És sírt. Akkor egy Hercegnő, egy Császárnő hullámos vörös-, gesztenyebarna hajtengere egy test telis-tele havasi gyopárral Prométheusz sziklacsipkéin egy anya, egy Mama - baszd meg a kurva anyád -, fájdalmában a karjaimban rogyott össze. Elfelejtettem a Für Elise-t, pedig tudtam kívülről a kottát és a szöveg-, forgatókönyvet. A Valami Amerika forgatókönyve csámcsogott bennem egy rákos daganatot, akit úgy szerettem...! És ült egy székhez kötözött átszellemült boldogság: kilenc óra ötven perc; Rákosi korszak, és akkor először egy pillanatra szeretetlen néztem rá, apámra; kikérte magának fáradt végső gyengeségében ösztönös fejmozdulatban.

Sírtam ekkor.

Mindent átadott akkor az a lesóványodott test ősz leheletem áteresztő, átengedő az őszikék ősz megritkult haj, mint téli bokor, ha madárka szállott rá -

Hagyja, hogy taknya-nyála folyjon le bajuszára, mikor énekli a Szomorú Vasárnapot a kiábrándultság, egy szerelmi álmom utolsó megalkotott, egy forma maradéka: „A Sasok nem reggeliznek!”

Az élete csak agyonpofozta, de ő ezt kinevette; egyik lábán retkes zokni, másik meztelen kosz, így különbözteti meg jól egy talpalatnyi hely végsőkéig lepukkadt, elhagyatott kis ház kidőlt-bedőlt falain belül egerei cincogását; csak a lyuk maradt a sajtból, a nullák száma növekedett csak, ezért a retket támadták a zoknin, így beteljesült a cincogás jóslata és mérge a mártíromság...! Mert a határtalan szerelem a pusztulásában kíméletlen, irgalmatlan, kegyetlen is lehet. Sose figyelnek rá, hát behúz mindenkit egy zsákutcába, amelynek neve: halál, hisz az élet él, és élni akar, és létezik véres feneségek gázolásain túl... baleseteink... -; hiába, mert

holtjaink, a szellemek visszajárnak, még ha lefagyasztják is elménk, fél felünk, álmaink - Másfél évig éreztem a Fagyást, a testem merev hulla gyanánt húzta maga után lábait, bicegett; kitartást - mondom, Testvérem, azt a kék eget őrizd a szemeid borgőzös, pálinkagőzös leheletén a fák zúzmarás, deres, téli csupasz-mezítelen koronáját, valami égi zene hullámzó hulláink dallamosságát urald, és játssz és akció és kitartás, mert 100%, hogy a nyál rászáradt és töredezett kanalainkon, kik egymáson feküdtek, háltak kiterítve: jegyezd meg, engem Te könnyen nem ujjazol meg!

Rózsaszín kis malac ujjaimon egy kis bábod, a tiéd, te mutattad, tőled ez az abszurd remény, hogy nem!, hát időnként átítatódunk a reflexió, a másik simára kidolgozott jégtükrén, hogy láss, ha nem is változtatsz, de kitartást az égi zenében; nem ujjazlak meg, és nem dugtál meg akkor éjszaka az árvaság egy nászút menyegzőjén apáim pokoli bugyrain a kietlen árvaságot, a hálni jár belénk lelkeik áramlata, hisz mutattam neked, hogy az a kis bibi, ami te vagy, az a kis vérzés, az az én szívem egy fekete pontja állandóan szivárgó elvérzéssel a határtalan szerelem ezen az átkozott, nincstelen, omladozó porfészekben, a kék bolygón...

Nem isszák hidegen a forró kását, és nem érted, miért nem engedtelek be, az öntudatlan részegséget, megszállott elragadtatást azon az éjszakán, mikor árasztottad rám özönvized, és mondod össze vagy törve; vöröses barna hajzuhatagában havasi gyopár-szimfónia, és keringőzik akkor a reggeli Chopin, és a latin-amerikai, spanyol eredetű táncok vérbő erotikája duzzad, forró vérrrel telítődik akkor egy egyesült szféra vibrál az elektromos, virtuális éjszaka testünk, nem értem, miért nem engedted be oda! Füstös, alkoholos lézengése tántorog, esik, állandóan felbukik benned a művész, az ember, az isteni zene tántorgó, füstös, alkoholos lehetetlen lehetősége. Egymásba hulltunk, zuhantunk azon az éjszakán, a hullák halmazán a hármassal dús keblein az álmatlanságnak, megszállottan az ördögi, ösztönszféra, mint lézersugáron benned a horizontális vízszintes függőlegesén: mennyire féltettelek, nehogy lezuhanj a csigalépcsőn, te rájátszottál, zuhanok!, de erősen markoltad a korlátot, mert még nincs itt az idő, tudod te jól, te érzed, mondtad: őszintén rafinált vagyok, mondtad, őszintén lennék máris rafinált szamaritánus, mondom...

Kanalazzuk fivérem a nullákat e pokolbéli, édeni, mennyi napjainkon, nekem összeállt tükröm, hát szedd darabjaid morzsáiból, a hányadék vizeletes-viselős, hűgyszagú, szaros sár-tengeréből, szedd össze szilánkosan tört magad, te is, míg nézheted szabadon egy királynő gyémánt korszakán sellők, habléányok, nimfák isteni fenéket, a nagy durranást, hogy Ő, és leengedett haj-zuhataga a Duna-parton tán vár téged is egy mentőcsónak, egy láthatatlan szöttek a szeretet sejtjei le egészen a szúnyogos pokol Duna-deltáig, mi volt őseink Pokla a rabság! Legyen neked egy szabadság álma!

És akkor összekocant egy-egy pillanatra fejünk a kedves barátságé, és hulltunk egymásba, mint két elhasználódott, átyuggatott mag élete és halála, a halál szelén egy szellempatak áradt azon az éjszakán és nem ondópatak -, az én klausztofóbiám a te melegedőre vágyásod. Töredezett álmaid tengerén képzelt tündérek fenekeli, és egy furcsa chopini szerelem hármasa, amit én érintek a te mutatványaid szívárványos szórakoztatásain! Te a cirkuszi bohóc vad-állatok és idomárok közt; és én, egy tiszta elme menekülnék oroszlanbarlangból hozzád egy rózsaszín kis malachoz, egy kis vöröses kutyához, egy mosdatlan koszfészekhez, ha valaki nem ujjaz, látod, én vagyok az; csak a klaviatúrán peregnek ujjaim, pörögnek, mint a zongora fekete és fehér billentyűzetén hamuban sült-pogácsa-álunk az elfelejtett Für Elise zongora-kivonat partitúrája, mit egykor betanultam. Pilisi álmok. Válasszunk magunknak egy állatot! Hattyú, őzgida!

Te mondod, tele vagy hátukra kiterített, hulla katicabogarakkal!

De én nem vagyok katicabogár!

Valahol messze valaki mérföldekre távolodóban megsemmisül, megtöretik, majd összeszedi szilánkosan tört darabjait egy festői látvány művészi egein...!

Akkor szeretni tanultam; nehogy abbéli vágyakozásomban oda jutni, ahol nincs senki, mindenkit kinyírjak... Assassin, amint engem próbáltak és megtörni, mert vagy eladod a lelked, vagy megmenekül..., mit gondolsz, én miért nem nyomulok, - kezd kitisztulván látni -, gondolod, és leosztott lapok egy tartományi, azaz provinciális provincia gyarmaton azt akartátok, apámról írjak?...

Úgy dülöngelő részeg, hogy taknya-nyála bajuszára összefolyik, mégsem sír...

Mégis Te sírtál akkor; magatokat sirassátok...!

Nem lesz tenyérig tejfel; miért kell mindig boldognak lenni... unatkozzunk, siváran átérezzük a téli nap sugarai visszhangoznak a sima, tükörsima jégmezőn, a befagyott tavon és jégvirágok az ablakon, és lefejezel a szalmakalapot, az agancsot akkor éjjel! minden egész eltörött, minden egész darabokban és holdfény-szonáta, szalmakalapod frissen mosott virágos ágy-neműn, mert Van Goghot el akarom temetni, mert úgy fáj, fááááj, de el akarsz, benn ragadsz; minél inkább, annál!

Egy ördögi ösztönszféra megszállottságában elragadtatott erő, amely nem akar, vagy nem tud uralkodni, nem akar, és nem tud, ebben kiszolgáltatott, de nem vész el így tengése-lengése. És megriadván utasítja el még a lehetőség gondolatát is magától. Hisz nem akarok itt már senki sem szerelembe esni, úgy félti bőrét a fagy-, tűz-lángok falásától!

Egy ölelő, meleg szféra pezsgése, pezsdülése karol át, ölel magához, időnként megremeg, egy bensőség, egy szerv összehúzódása tanúskodik az érintésről, érintettségről, és újra megremeg valami meg-, beindul ezen fényes szféra jelenlétén. Bár el ne pusztítanád, ami vagy önként egy felelőtlen hazardjátékban, bár lehetne jó éjszakád, míg vibrálsz egy álom az éles téli nap kései vágásán össze-, felhasogatván beindul a test öröme fodrozódó patak erotikus, kitörő érintése, elutasított, bugyogó víztározó, mint egy mesterséges gyönyörök, szórakoztató, felgerjesztett erotikus testi gyönyörűség egy pezsgőfürdő, és nyugalmad egy éjszaka sötétsége kiforgatott zaklatottság, fényes vízugarak tánca.

Te boszorkány, én a te oldaladon... -

És a rafinált őszinteség, hogy mint a kis rózsaszín malac bábut ujjaimon mozgatlak, megujjazlak, pedig akarni soha senkit nem akarok elbábozni, és mesterséges örömök-gyönyörök érzékeid ösztönszférája megtalál, elér mindig a házam táján... -

El innen, takarodj - soha, innen soha -, takarodj, menj le szépen, le a helyedre, takarodj innen -

Még virtuális, mesterséges paradicsomok életstílusa felfal, kifáraszt, szakadozottá elrongyol, tönkre tesz, ha már nem tudnék véletlen én se szeretni többé -

Akar a fene hétszentséges rosseb egy férfi hátán lovagolni; egy gyönyörű éjfékete kancán, pejlón, paripán száguldozunk Csaba királyfi nyomán csillag-ösvényeken... -

És elveszejtődnek sokan egymás számára, mielőtt egymásra találtak volna hazafelé menet a megbocsáthatatlanban; zsákutcában egy pokróc, hogy meg ne fagyj, és hím-soviniszta szövegek: semmi báj, kellem, gyöngédség, ami férfit beindíthatna nincs e nőben semmi kedvesség; és zsákutca-létezésben az a pokróc nekünk is odavetve, hogy esetleg egyszer a lejtőn se le, se föl, el ne essünk!

Megváltoztatni nem, de magadat el ne pusztítsd!

És nézed a székely himnusz szövegét a falon, egy kutya seggét és két kalapot, de leszarod ezt az egészet... -

## Tájkép

Őrült, bolond - kiáltják vezényszóra.

Világkurvája, kém! Spicli, de nem strici, mert egy kurva rohadék kém, mégis inkább spicli, ki információkat tovább szivároztat; légi köpöcsésze, mindenki elárulója, hazaáruló; csak a fehér papír nyomdafestékéig terjedek, ott megáll, de ott minden leírva mi voltam... Nem erőlködik, de van, őr, őrt áll a strázsán! Semmi, sehol máshol nem volt köpöcsésze; minden a papíron, de ha lehetett kért érted kárpát-medencei magyarság, és segíteni akart! Nem ellene, de érte, és mikor magyarra kiáltottak kollektív bűnöst, hát volt mit szóljon, kard ki kard.

Semmi közöm a nőhöz; nem ismerem, de nem hittek neki, és összelőtték a nővel! Ő nem tudta, hogy ezek ilyenek; akkor már nem csak a baráti csapatot lőtték, ott voltak egy véres, majd rákos izomcsomó egymásba cafatokká löve a rákos szerelmi daganat a folyóparton az árokban.

Én nem tudtam, hogy ifjú asszony!

Őt és ezt a nőt hagyják békén, mert megjárják! Szálljanak le róluk!

A Margit-szigeti írónak valahogy mindig a lakásuk, házuk mellett ütik-verik az acélrudakat, fűrészelik a betont, javítják a tetőt, és fűrészelik az acélrudakat, hogy tébolyítsák, égesség csendre áhító elméjük...

Őrült, bolond ez a nő, egy rohadék kurva kém, nem is kém, mert azok ipari létesítményekben vannak, egy szellemi köpöcsésze, ki szerzett információt közvetít.

Csönd és hallgatás. Mély és sekély. Mi van mögötte, mit rejt a csönd? Zsarnoki önkényt-e, avagy titokban szerelmet, avagy a baráti lélek egységét, ahol nincs szükség szavakra, elég egy légi táv-kacsintás a távolból is szeretet!

A végén még tényleg meglátogatom egyszer! Pio testvér és a szex egy szerető és szeretett nővel! Meg se kísérelte a szerzetes, mert tudta, neki aztat nem lehet, mindenki másnak mindent lehet! Az illatár lett légyen nem dögbűz mégsem, mégis mindent elkövettünk érte, mert őrült...

Meredek sziklacsipkéknek hullámzott a Nagy Tavak vidéke hullámai, a hosszú földszáv egy földnyelv kikötői fehér vitorlákkal.

A vörösbarna csupasz sziklák és az újjáépített kultúrtörténelem a modern kort mozgó eszközforgató kaszinótelepen. Táncoló vízsugarak, mint vízi tündérek, de kimozduló, torz harmónia a sietségben, a mindent látni akaró sietség falni akarásában a nyomott, elnyomott nyomorék sebesült agyonsebzett őz boldogtalansága küzdelmei, a még meg nem született tehetség nő növekszik a méhben, de távoli még születése a kínkeserv a teherviselésben mindig elhagyatottan egyedül, mert ők is mindig a teherviselésben mindig elhagyatottan egyedül, így fekete az fekete, a visszafelé, lábunk alól kicsúszó úton a futószalag ellenkező irányban ki lábunk alól... szakadék mentén vezető út évtizedekig, majd göröngyös, árkokkal szegélyezett szűk ösvény sűrű erdőn át néma vadállataival!

Fagyasztott csirkemell - mondja a Dalí-kiállításon; ki a faszt érdekel. Visszanyesett elme, megcsonkított lefagyasztott test megtörve bár, de fogyva nem!

Az az égő zsiráf-nyak; a zongorán nem én keresem a zsarnokot, ő talál meg, Te nem itt élsz, neked nem jelenlét a táj? A bika sem halott, ha él a Vénusz, a főisten előnyben! A pontozott színes a pixel-háttér agóniában a haldokló állat hallucinációi, de Te, mint Krisztus a kupolában keresztre szegezvén a floridai Mexikói-öböl partokon fürdöm a hullámok taraján, és eloszlok elemeim a víz, akkor még nem borítja el az olaj az öblöt, az majd később jön, mint

kutyára dér, ha Isten nem ver bottal, de más igen! Gála fejében végül minden csillag elrendeződik a Tejút, az Androméda, a Vega galaxisaiban!

New Yorkban akkor besétált a NATO katonai központ területére szerelmével, később ennek akár következményei is lettek.

Az Atlanti-óceán méteres hullámokat vetett, mikor talán szeretve voltam, és bámultam az absztrakt festmények milliárdjait a partra verődő hullámokon...

Megkínoztuk fölöslegesen, mert nem volt kém, se spicli, de soha nem is lesz is, kérem, ilyenekben ne tévedjenek, hölgyeim és uraim, különösen ne másfél évtizeden át egyfolytában...

Én is jártam az Egyesült Államokban, de Moszkvában is, mégse lennék spicli; tán Árkádiában vagyok honos, ha hazafelé lassan, göröngyös úton, sötét éjjelen, de tán csak megérkeztem potrópotrohos gonosz, hahaha, irónia, el ne hidd, szívem, humorérzék, és nem röhögök folyton, de nevetésem mozgatórugója bennem van elásva, tán őt szeretted mégis igazán, ó, hogy szánlak, hogy szerelem, életednél jobban szerető részvét, kín, szorongás, agyonütlekváglak, ha elárulsz, de nem tudhatom, hát még előtte, mielőtt kigondolnád, meg se próbálhasd, hát előbb, még az árulás előtt!

Cézanne almái vigyorogtak az egymásba fodoródó festékfoltokon, és szörnyetegek lettek bétördelve az abroszok ráncos kísértetarcain..., hogy szerettelek ráncos, aszott beesett arcú daliám, vagy ez minden csak nem daliás - mondja. Kurvásító-cselédesítő! Nem, nem teszem tönkre a házam én vagyok, de engem mindenki elárult, és minden gyermekem születésénél egyedül voltam, avagy a távol közelében; valamiért nem hittek, avagy a zsarnoki önkény túlerejében titokban hihettek csak, akik láttak, bennem!

Az egyetemi komplexum területén a denevér-ház, a gyors-röptű szárnyas lények nappali ébersége is szárnyaik villámcsapásain repdestek a denevérek, vibrált a kis ház e tevékeny szárnyuhogásban egymásnak adták át energiáik! Kis csúnya, nagy fülű népség, hajra vigyázni; megtanulta a haját illón összekötni, miután csúnyán és semmiért egészen megkínozták - csekély másfél évtizeden át! Nyugi, mondják neki, nem csak téged kínoznak, nahát, akkor mi ez a nagy kuss? Nem biztos, hogy sokáig marad még e nagy hulla önkény zsarnoki csönd! Ez nem fenyegetés, csak hátha -

Az igaz ember mibenléte nem abban áll, hogy mindig oly jól megy neki: lehet épp az ellenkezője!

Aligátorok bújtak meg az árkokban az autóút mentén mintegy kis krokodilusok, és kis lagúna, ha nem is kék, kis öböl, de mindenütt a magány; majd a szép leányokat egy erdőmunkás viszi az erdőirtáson a kis tóig, kis piknik, beszélgetés és felejtés valami boldogságféle...

És akkor a ház kerti kis medencéjét megvilágító fénysugarak hullámmása vízen és falakon, és egy fiatal karcsú testű szép nő boldogsága, ki szeretve van hajlékony teste, mint nádszálkisasszony hullámmzón hajlong üde friss jókedvében boldog!

Kínoztak, mint egy kurva kémet, pedig csak határtalan szerettem őket, mint egy nemzetet és egységét akartam, haza katonáskodjanak, mert oly szerencsétlen és átkozott, Te drága!

Nem kellett egynek sem; ha tiltottak ártatlanul, mint kurva kémet a feketelistán a név, az életét ki veszélyeztetné érted, ugyan már, ilyen elvárni is lehetetlen!

Dalí kék korszakának nagy szentjei, majd az ondópatak orrba-szájba a csöveken át kibírni ármányt, ha szerelem a kupolában a megfeszített teste, és a bíborvörös száj csókjai, de a besett szemek, és az úrias játék, de Gálát mindennél jobban szeretem... gerincéből templomom az épület. Hazatérni végül már, miután végig hurcoltak a világon, mert mindegyiknek mintha kellett volna, de nem tudtak és nem akartak adni semmit; haza ne menj oda, be van betonozva; aztán jól bebetonoztattak, miután kiszedték a légen át, mit is gondolok a világról, de valakik csak mindig minket betonoznak!

A kék pálya a Sziklás-hegységben már igen meredek volt, az angyalok mentettek csak meg a síléceimen lecsúszván. A fekete pálya nincs még egy méter széles se, de sziklás, bozótos, zezugos kacskaringós és meredek, de nagyon... A hófödte csúcsok akkor szilveszterkor, és valaki síel, mint aki beszart, de gyönyörű kék felhőtlen az ég nappal, éjszaka pedig nyitott ablakon át bámulom a teli holdat, míg gyorsan hajt, ki rokon, de elhagyatott... Tudtam, hogy leszek, de még keresőben; kár, jaj nagyon kár, hogy csak kínozni bírtak, szeretni nem, és nem hittek, és nem bíztak bennem. Határtalan volt a szerelmem, szeretet-hidat építeni az USA és Magyarország között, de csak gyilok-híd lett az érthetetlenek miatt, kik nem hittek bennem és nem szerettek, és nem tudtak és nem akartak adni semmit. Ez nem panaszkodás, tény! Az életemet azért biztos, ami biztos tönkretették.

Igen, így volt, már kint van a javából - mondta. Vigyázzon szívem, ha kimegy az utcára, nem a téglák, nem a bérencek a legveszélyesebbek!

A vöröses sziklák, mint nagy kőtömbök domb-hátain játszik a fény ezernyi színt adva; és a repülőből nincs véletlen, de kinézel és látod a Grand Canon Colorado folyó által vájt völgyét; kár, hogy egy hét múlva már azt tanácsolta neki a szíve, vagy valaki más, hogy ne érzünk rá megnyugodni, elmélyedni együtt a Mississippi folyó partján, talán minden máshogy alakul; nem én nem szerettem, ki mondta? Elbocsátó szép üzenetet tőlem sose kapott volna!

Másfél évtized után is folyik a vér a szúrt sebből a kéjgyilok nyomán, de nem szerettem...

A másikat sem, csak két és fél évtizedig kísértem, kutya nem igényelte, nem kért rá...

A harmadikat, a negyediket se, mégis én voltam jelen mindegyiknél hosszú éveken át...

Erre azt mondja, ha valaki hosszú időn át, mint egy bumeráng folyton visszajár, az vagy kém, vagy szeret! Utóbbi volt, Ti mindent elhisztek proletárok; a magyar úri nemes lehetne bölcs józan szelíd mérsékletesebb, szerelme lehetne, ha szenvedélyes is megtartón ravasz, nem mindent maga körül elpusztító tragédia!

Vagy nincs már itt nemes, csak bérenc, egy két nemes csak még tán akad, akkor megtalálom...!

A folyóparton a bokrok, egy fakirály kidől vízbe hullván elrothadt karjai mutatnak az égbe, messzebb egy földszávon a vízben kiégett, elszenesedett fa égbe mutató ujjai...

Rodin fehér márvány szobrai vállukon az óriási kőtömb...

Határtalan gazdag múzeumok.

A Szabadság-szobor, mert én csak oda tartok afelé, és a napfény játszik a vízen a szikrázó nyári öbölben. A folyóparton a Függetlenség Napi tűzijáték!

Mindent megpróbáltak, de lehet, hogy mégse tudnak most engem bebetonozni!

Fájnak halottaim; égetvén bőrömben a közös halálok nászai fájnak, mert az életet akartam, ami szabadság; alkotó verőfényt és a szeretetet köztünk. Jaj, de ha csak becsapottak voltak és láncos rab mind...

Sugárzó koszorúk célkeresztjeiben fejünk -

## Utazás

Árulás! - sziszegte, pedig sohasem szeretett senkit; gyűlölöm a nőket - kiabálta a papagája, ha levette kalitkájáról a pokrócot. Ilyenkor a papagáj a fény hatására szabadnak érezte magát, és lelke lényegét kimutatta volt... A nő, ki-ki őzike szemű és szerelmes keresésben, fél és ráadásul naiv, azt hiszi a világ jó, a világszép egy szerető legény a világ; lelke ilyenkor boldog, mint széttárt szárnyú repülő madár, míg le nem lövik pár perc múlva, hogy véresen terüljön el a tavaszi virágos mezei réten, a magas hegyi láncok hóborította csúcsán, avagy egy érett kalászos búzamezőn... Mondtam, hogy gyűlölöm a nőket - szólt a papagáj a fényes sötétben, mire gazdája jóleső érzéssel megsimogatta lelkét, a papagájt, ki adagolva kapta a kapszulákat, hogy hű maradjon e mondatához.

Szeretem a nőket, a lírát és a jó bort, de neked nem tudok, és nem akarok adni semmit - szólt az Úr. Kardoskodom, így hát házi cicusokra, házi kutyusokra van szükségem, nem erdőtüzre, nem apály-dagály holdvonzására, kellemes, lágy szellő érintésére, és nem óceányi lélekre viharos, akár tíz méterre felcsapó hullámokkal; nyugalomra vágyom.

Bebetonozott az az ország; be ne tedd oda a lábad!

Ölik az enyéimet. Ugyanazok kínozzák és gyilkolják az enyéimet, mint akkor!

Bebetonozott...

Valakik csak betonozzák újra és újra, a rágalmat csak hintik, hintőporozzák forgatókönyv szerint. Nem a Jóisten hinti a rágalmakat; nem a Jóisten betonoz be minket élve újra és újra!

Valakik csak mindig újra és újra szabadságot papolva meg akarnak törni minket lelkünk kereső útjain a tisztaságnak, ha gyengék, esendőek és ezerszer kárvallottak vagyunk is.

Bebetonoztatott az az ország réges-rég.

Ölik őket már megint meg akarják őket törni titokban gyilkolók, titokban élve elmeszelők, titokban élve elásók, de hol volt akkor a bűn, ha élt, de mondja, be van betonozva, és mindent elkövet, hogy valóban bebetonozzák! Még sokáig élt azután, hogy élve elásták, bebetonozták, elmeszelték; üvöltött a kintől, kínjában, valakik végignézték, jól szórakoztak, és röhögtek... Az áldozat arcán a mosolygó és nevető maszk a túléléshez kell, de én nem kívánok áldozatot! Miért nem az áldozza be magát, ki az áldozatban hisz? Miért nem az ássa el magát élve, és üvölt évtizedeken át, ki a falazásban hisz? Én a szeretetben hiszek, szeretet hidat akartam, de a gyilkos hídja be volt már betonozva az óceán fölött, hogy kik lehetnek szabadok, és kik nem!

Szerettelek; és, de épp ezért nem akartalak elvenni senki áldozatos munkásleánytól! Jelenlét volt. Elektrosztatikus vonzerő. Két alkotó. Mutattam is neked a hátam, mert spirituális vezető ne legyen politikailag, fajilag elfogult, mert torz lesz a képviselője. Ha a szlogen az, hogy az értelmiség nem politizál, akkor egyik se politizáljon! Milyen baromság, hogy véget érsz a papíron, és a szellemed a betűk nyomdafestékén kívül csak az én szívemben? Nem adnak semmit ingyen, Te légy szabad, és szabad szellemed küzdjön ki mindent, vagy dögölj meg, és lépj ki az ablakon, mint az említett Sarkadi! Jobban jársz, ami a lélek üdvösségét illeti! Rendőrnők, rendőr bácsik között akarod leélni az életed? Mi a magyar értelmiség most, ha nincs semmi ellenálló ereje és egyik a másik ellen pénzért, hatalomért, a TÉR-ért kijátszható? Jelen voltál, kértem én, hogy érezzelek mindig, és szeresselek, kértem én, hogy imádatodat sziszegd fülembé, hogy én határtalan szeretlek-et sziszegjek vissza, amit komolyan gondoltunk; ettelek volna meg..., de nem csak egy bíbor színű kerámatulipán maradtál, nemcsak egy hűtő-mágnes és egy díszes ruhatár és egy kard, és a mérge tagjainkban a kábítószer és a mérge! Nem csak... egy virágcsokor: kála, liliom és tulipán tiszta fehérben a zöld sárga betéttel; megnyugodhatok - mondta, nem csak engem kínoznak; akkor mi ez a kuss és néma sikolyok szakítják fel a dobhártyánkat? Hallgat. A néma oroszán ki cinkos, aki néma?

Zsarnoki önkény sároz, rágalmaz, kínoz a hallgatás leplei alatt, miért nem szólsz hát, miért nem hangosan üvöltesz? A hallgatásod szerelemnek éreztem, szeretetnek, de hol a bizonyíték, hogy a szellemünk a halál távolában nem csalatkozik meg? Honnan tudják ezek, nekem mire van szükségem? Hallgatás. Belénk lövén... sorozatlövés; kiszedik belőlem, mit gondolok, aztán felakasztanak az első fára, mert nem tetszett nekik a hanglejtésem, vagy a szabad véleménynyilvánításom nem tetszett, azért húztak karóba. Spirituális vezető?, ki büntet, és ártatlant mérszárol le árulástól tartva? Mindenki magából indul ki, és vetül ki a világára, és nem tartottam árulásaiktól... pofára is estem sokszor!

Tenfiad kebledre hamvvedre; és ki kinek a katonája, és nem fogok itt megdögölni, hol mindenkit csak odadobnak áldozatnak a széthúzásban, a frusztrált gyűlöletben, hogy feni fogát rád a halál hitelbe, a gyáralapító itt e tájon, mielőtt már megszületél volna, és valami fukarság, kisszerűség, szemellenzés kiszolgálása csőlátásban rém-született torz-képeidnek, mérgezett áskálódó rágalmak sziszegő gyűlöletének, a sározásnak az alaptalan vádnak, hogy milliószor kell itt akarni, hogy kidughasd fejed a mocsár lápvilágából, a ködben riogató kárhozott lelkek, és csonkolt megnyomorítottak, az agyonsebzett, lőtt, hason kúszó szenvedés, a kín áldozatai, az élve eltemetettek e táj lélekbörtönéből, mert hisz ezért fekete, és miért nem üvöltjük hangosabban, hogy elég és ne tovább, és ne egymást nyírják ki a tenfiad hamvvedre, csak egy kis nyitottság, türelem és kevesebb gyűlölet, és ne a zsarnoki gyilkos támogatását, mert tőle fél, félünk. Magunkról is mindig lemondunk. Ezt itt valakik mindig oly könnyen beáldozzák, koloncnak odavetik az életem, mint egy kutyáét, avagy kutyának az asztal alá a lerágott csontot - kínvallatás -!

A magas-sarkú, piros bálcipóm beleragadt a mocsárba. Tőlem féltetek a szeretőtől, az együvé erősíteni akarótól, a szeretethidakat felhúzni kívánótól? Bár ne kenegessék a szart, hogy ismét szart kenhessenek és mázsolhassanak! Ne provokálj, ha nincs igazad, és Te vagy a sáros, ne kurvázz, ne fekete rongy világ - kurvázz engem Te tetű nyomorék, hanem szedd össze magad romjaidból, húzd ki magad, és méltóság - én is tudok így beszélni!

Miért is kínoznak minket halálra ártatlanul? Mert egyszerre több ember is volt a szívünkben? Mintha a nap adni kívánna, mert határtalan volt a féltés, a részvét? Nem kértek belőle; kárkár, de elárulni őket sohasem, később sem, még ha ők..., mert van, ki nem lehet áruló, és amíg tartoztunk nekik, és szerettük őket az utolsó utáni pillanatig, ha tartoztunk, megfizettünk, mert úgy szerettünk, de nem lehetett szeretnünk egymást, és az a bűn, ha nem hagynak szeretni egymást, és a sokat szenvedett nemzeteinket, mert kikövezik az utcákat, ahol szeretni kell, egyébként tilos lenne? Miért is az erőszak? Hol a megértés, a nyitottság, a szerető kebel?

A közép rongynak VÉGE! - sziszegi füledbe a zsarnoki szellem; és néz rád a csalódott!

Én, ki látok, és kínzás és csonkítás parancsnoki utasításra irányító központokból!

Nem, nem vagyok orosz! Magyar vagyok! És Te ki vagy? Ide siettel 1956-ban védeni engem orosz páncélosoktól? Ki suttozta füledbe, hogy nekem már pedig ne segítsenek? Nem kellett megokolnia, csak úgy...! Máshogy láttad a Rendet, igen, ami téged élve elásni akart; máshogy látod.

Nyomorítanak és nyomorítanak és csonkítanak és eladósítanak a nyomorba döntés; milyen jögon teszed ezt az emberiséggel, Te világ?

Hol vannak a szeretet hídjai? Hol a politikamentes szolidaritásé? Hol az elfogulatlan nyitottság a spiritualitásban? Miért akarod, hogy én bárkinek vezényszóra hátat mutassak, aztán vele nyírsz ki engem? Értjük mi a szabadság, és tiszteletben tartani a másik szabadságát? Miért akarod, hogy finnyás legyek, és épp arra ne vigyázhassak, akinek szeretetre van szüksége? Miért nem segítsz, ha tudsz? Zsoldos vagy, bértollnok, bérenc vagy? Az más, de akkor ne provokálj engem; sajátjaid kínzása a megbízatásod, akikbe belé rúgsz, akiket elárulsz minden lehetséges alkalommal, de miért nem nézel tükörbe, és miért vagy megvehető a sajátjaid ellen? Mi jögon kínzol engem, ki csak szerettem, küzdöttem és teljesítettem hol jobban, hol

rosszabbul, de a körülményekhez képest heroikusan? Tehetek én róla, hogy ez itt nekem nem a megállapodásnak kedvezett, ha néha ezt valaki számon kérné rajtam, bár lehetett volna valahol úgy igazán béke és nyugalom, és nem az álnok aljasság! A Földi Paradicsomban egyik rokonom öngyilkos lett, a másik túladagolta, lőtte a heroint; szép és új! Szeretném, ha szeretnének, de én a kárpát-medencei és a világ magyarsága vagyok. Nagyzolás ez, az bizony! Minden magyar felelős minden magyarért, és én is hibáztam, a karakterem hiányosságai, - Istentől áldottak -, mert így ilyenek teremtett, vagy ez maga a karma, de kint a drótkötélből, ha rád kötik elmédre az elektromos nyomkövető fekete huzalból a töviskoronát; bőrünkben szedegettük a töviseket, mikor láttuk a leginkább szeretetteinket szembevezényelvén ellenünk, mintha ártana az újító mindig. A hatalom bilincsei, a függő huzavona a sakktáblán ide-oda, mondod miért is pöttyös labda, dobálván, mert magyar vagy, de nem az Egyesült Államokban, hanem a Kárpát-medencében; és miért a meghurcoltatás a semmiért, tévedtünk - mondják. Sok lúd disznót győz, egy fecske nem csinál nyarat, kard és lánc, válasszatok..., jaj! Nincs több lehetőség? Feszítéd a végsőkig a húrt és csodálkozol, ha elszakad, de a hatalmon lévőtől kívántatik meg csak igazán a bölcs belátás, a szabadság határai helyes ismerete, és nem elkövetni, amit nem szabad! Nem lévővel riogatsz, megszülsz azt, vagy ez lenne érdeked, ez a szülés? A tűzzel játszol. És nekem mondod, hogy tűzoltóság és rendőrség? Miért kínoz és tiltasz, miért tartasz a zsarnoki önkény csönd börtönében, ahová elhallatszanak a megkínzottak sikolyai. Van csönd barátok között is, amikor nem kell valamit kimondani, de az nem a gyűlölet és a tiltás csöndje! Nem a kirekesztésé. Aztán csodálkozol, ha gyűlölnék; mégis, Te magyar, miért nem fogsz össze és értesz szót egymással, miért gáncsolod a tieid, miért támadod hátba, rekeszted ki magadból, félsz, vagy meg vagy véve. Le vagy fizetve, és Te hurcolsz, mint fekete rongy engem, mi joggal?

Megnyúztak, mondja, akkor jönnek házadba a pillangók, Te éjjeli lepke!

Miért csapsz le minden mozgásra, az élet minden egészséges mozdulatára, halálgyár?

Kikérdezi a csendőr-biztos, aztán megkérdezi, miért nincs egyetlen titka sem; én csendbiztos-úr nyitott könyv vagyok egy ismeretlen nyelven írva. Még menyire, főleg, ha sokan dolgoznak a félreértésen és már el se kell olvasni, de szorul a hurok nyakainkon. A politika megbízottai, és hol a valódi szellemi elit elfogulatlan, szenttelen, nem gyűlölködő, de tárgyias szemmel, józan ésszel az érdek nélkül tetszik, mert...; mindenhol csak itt ne legyen édesanyám!

Romlatlan test, amikor már nem fog a méreg; nem aláz meg senki, nem teper le soha senki többé, és nem vezetik végig rajtunk ártatlanokon a világ hadrendjeit: az akarat diadala a vagyok! Szerettelek. Tartottalak, hogy jól rezonálhass mágneselesen. Etikus létezés ármány furfangosai diadalútjain, ha mégis szerelem! Az elme egy zöld bokor telis-tele piros virággal. Kultúra van benne, de véleménye van a világról! Sebesültjeink, a sebesült katonák árokparton, és tudom, hogy a lehetőségeken belül mindig, de mindenki megteszi-e a lehető? A hatalom lehet jó hatalom is, de az igazságos és nem részrehajló. Te hattyú, Te Bálna! Felrázni, hogy szeress engem, de én a kárpát-medencei és a világ magyarsága vagyok... nagyzol... a közép rongynak VÉGE - sziszegi.

Nem lehet megvesztegetni a tehetségét, kell hát!

Szeretve van. Azt suttogja valaki rohadék, megsemmisíteni.

## Egy utazás szépsége

Furcsa kábulat lehetett a kisfiún egy frusztrált zavarodottság, mert a legváratlanabb pillanatokban, ha kell egy órán belül háromszor is megtámadta a csoportban ugyanazt a kisfiút és ugyanazt a kislányt, és csépelte, agyba-főbe verte: bizonyára a kisugárzásuk, rejtett szag, avagy illat kibocsátásuk, esetleg hormonrendszerük őket körülvevő aurája hathatott rá ily kiszámíthatatlanná téve őt.

A dohányzása volt a legkevesebb, ami riasztotta kissé; egy felszínes gőg úrhatnámcsága terült el az íróasztalán, de jó kedélyű, mégis felületes lazasága személyválogató és elfogult. A többi kicsinyes, hazug, alattomos és kisszerű, rosszindulatú; volt egy szép fiatal leány is közöttük, érzékeny és intelligensebb, mint a többiek.

Egy felkavaró, sokat szenvedett, fekete lelkű középkorú nő kínoz tapadó ragadása, pedig egyedül kell emésztennem sorsom fullánkjit.

A bicikliút zöldövezeten keresztül vezetett egész a modern építésű színházig, hatalmas külső terasszal az emeleten, a nagy főtérig. Itt állt a szabadkőművesek temploma és a kerek, nagy kupolás, halvány rózsaszínűre mázolt főtemplom. Kissé távolabb egy közlekedési csomópontot úgy szeltek át villamosok, buszok, járókelők, hogy senkinek se legyen szüksége közlekedési lámpákra, pedig kávézó, pékség, posta és bevásárlóközpont, utazási iroda, kulturális szervezés minden megtalálható volt e téren.

Egy nagyobb méretű tó kacsákkal a hatalmas zöldterület közepén, a Kastély árnyékában, és fenn a dombon a platánliget a fehér márvány hattyús Vénusz-körtemplomával, a szecessziós központban egy égre mutató ujj az esküvői torony és Magdolnának felszentelve egy ortodox templom. Szentségi érzés ragadta el itt az embert. A hercegi kastélykertben sétálva is a tavakon kacsák és egyéb szárnyasok. Szent Erzsébetnek felszentelt templom. Virágokból, bokrokból kialakított mértani formák: a franciakert, értékes magas szép, terjedelmes fák.

Szeretlek - susog minden Hildegard von Bingen városában legfőképp a piros ördög szelte át a Rajnát északról délre a vízisíjén ...a dombon nem Hungária ugyan, de szépségében büszkén feszített Germánia; északabbra a Loreley ragadott csaknem magával a szűk kis folyóparti úton a rajnai kanyarulatban, - nem Duna-kanyar ugyan -, a hajók felszínen maradtak ezúttal mind, engem mégis majdnem elkapott a lidérces gonosz szellemforgatag, amelynek valaki ős-rég, tévedésből a Loreley nevet adta, pedig a szépen éneklő, aranyhajú tündérleányok, holmi Tündék tartják az emberekben a lelket a szerelem és szenvedélyes ösztönzés által maguk is szenvedvén kibírni az életet a viszonylag szűk szorosban mégis oly hangosak e hajók a sziklákról visszaverődő hanghullámokon. Mihelyt nem fagyasztanak kínozván, megemberelem magam és írok én...

Bonnig ezúttal nem jutottam, de a kölni Dóm húsz évesen varázsolt el és a város bárjai régi újságokkal kitapétáztván mind más-más hangulatot árasztott telis-tele étellel; míg a római városfal merev, zárt évszázadait jelentette a lélek pulzálásának.

München későbbi nagy felfedezés, mennyit is változott az elmúlt évtizedek alatt, szinte rá se ismert. Múzeumokból ki és be természetesen. Az Öt Kontinens Múzeuma, a Bajor Tartomány Múzeuma, a Szépművészeti Múzeumok: a Pinakothek, Nymphenburg stb.

Végiglátogatta II. Lajos összes kastélyát, mit is, kit is keresett ott vajon? Cosima Lisztet, Wagnert és egy nagy bajor királyt, kit furcsán másfél évszázad távolából is szeretett. Sissi.

Alpesi kilátások hófödte csipkézett milliárdnyi csúcsa, gyönyörű kék ég, és hó, mégis 25 fok meleg tűző napon egy kis hógolyózás, és mindenhol látni az Ördög Szakadékát függőleges meredek meredély!

Frankfurt am Main mint egy mini Chicago; könyvvásár, múzeumok, templomok, a Majna-part és a karácsonyi vásár a belvárosban; Frankfurt egyszerre ultra-modern és gótika, reneszánsz, újabb kori épületei és műkincsei pazar módon illeszkednek, hullámoznak, folynak, alakulnak egymásba; Goethe-ház.

A karácsonyi vásáron (Frankfurt am Main) a víg, örömittas forgatagban egy rongyos koldus a banki előtérben melegíti alig fedett testét, és agyonfagyott lábait, amint nekirogy, ráomlik a fűtőtestre, kint -8 fok. Zokogok akkor, mégis nincs hangulatosabb e frankfurti ünnepeknél.

Tragikus cicus maga szerelmem a milliomodik hatványon, de határtalan boldog szomorúsága!

A Közép-Rajna várai: Bingen-től - Koblenz-Bonn

A darmstadti kastélyárok és ünnepei.

Mozart és Mannheim.

Erbach im Odenwald.

Kassel: a múzeumok ünnepe éjszakáján szabadban alszom a hegyi parkban a Herkulesi magaslaton, másnap ronggyá ázok szakadó esőben a hegyi park épeszű embernek járhatatlan.

Mainz, Wiesbaden, Worms

Alsbach, Auerbach

Berchtesgaden alpesi vidékétől Garmisch-Partenkirchenig és Alpspitze és Zugspitze... magaslati repülése több ezer méter fölött az X-en, mert párhuzamosok a végtelenben metszik egymást...

Lindau a Bodeni-tó partján és Bregenz szabadtéri színháza kápolnástul!

A karácsonyi vásáron (Frankfurt am Main) a víg, örömittas forgatagban egy rongyos koldus a banki előtérben melegíti alig fedett testét, és agyonfagyott lábait, amint nekirogy, ráomlik a fűtőtestre, kint -8 fok. Zokogok akkor, mégis nincs hangulatosabb e frankfurti ünnepeknél.

Tragikus cicus maga szerelmem a milliomodik hatványon, de határtalan boldog szomorúsága!

Moszkvában Puskin háza, a tévétorony és a város peremén fekvő kolostor félhomálya keresztvető hajlongásokkal; az aranygyűrű templom- és kolostorvárosai!

Erdély! Arad, Nagyvárad, Kalotaszeg: Kőrösfő, Kalotaszentkirály, Feketető, Magyargyerőmonostor, Magyarvalkó, Magyarvista, Torda (barlang), Tordai-hasadék, Torockó, Nagyenyed, Mezőség, Déva, Györgyfalva, Kolozsvár, Marosvásárhely, Korond, Farkaslaka, Szejkézfürdő, Parajd, Szováta, Medve-tó, Székelyudvarhely, Hargita, Csíksomlyó, a Csíki-medence (ezeréves határ), Mádéfalva, Énlaka, Székelyderzs, Gelence, Zabola, Kovászna-ördögforrás, Csomakőrös, Zágon, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Árkos, Sepsiszentgyörgy, Zetelaka, Zeteváraljai víztározó, Tusnádfürdő, Torjai-Büdös-barlang, Szent Anna-tó, Békás-szoros, Brassó

A legborzalmasabb a világon, ha nem lehetsz az, aki vagy, mert agymosás, manipuláció, megkövezés ártatlanul, élve elásás, zsarnoki önkény hallgatása, visszanyesés, megnyirbálás, csonkítás, torzítás, ferdítés, eltiltás, megtörni akarás, tíz évig bárhova mész ott acélrudakat fűrészelnék, ütnek, üveget vágnak! Tébolyító, fülsüketítő zaj.

Mindenhol ott vagyunk; kint vagy, kijöttél mindenhol?

Elfújom, mert vagy megkínozt, vagy nem hagy létezni, vagy megtagad e kisszerű mákony, bár sok a tehetség szigorúan ellenőrzött... öncenzúra, avagy kiadatlan!

Nem láthatunk előre; van, ki előre lát; arra érdemes odafigyelni, hallgatni, de épp az ilyet betonozzák be, falazzák be élve!

Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.

Budapest, Balaton, Balaton-felvidék, Velencei-tó, Paks, Bakony, Tata, Pápa-Ganna, Komárom, Győr, Eszterháza, Sopron, Órség, Zalalövő, Nagyatád, Kaposvár, Pécs, Mecsek, Mohács, Szekszárd, Kecskemét, Szeged, Mindszent, Debrecen, Mezőkövesd, Eger, Mátra-Bükk, Pilis, Visegrádi-hegység, Vác-Esztergom, Nagymaros, Zebegény...

Kassa, Rozsnyó, Eperjes, Kárpátok!

Illinois és Michigan állam kisebb települései, Chicago, Park Ridge, New York, Florida: Sankt Florian, Gainsville, Sankt Petersburg, Las Vegas, Grand Canon, Denver, Colorado Springs, Rocky Mountain

Párizs: Montmarte, Quarter Latin, Louvre, Szajna-part, Notre Dame, Tuilleirák, Eiffel-torony Chartres, Nizza, Cannes, Sgrassburg

Brüsszel, Brügge

Trieszt, Ravenna, Rimini, Ferrara, Firenze, Udine, Velence, Loretto

Kismarton, Bécs, Linz, Graz, Salzburg és környéke (tavak), Seeboden, Bregenz

A világ iránti szeretet, amely hajt, tova űz a vágy a megismerésre, hogy a szétszakítottság, az elválás kínjai üvöltésén a nagy magányban megszüld a fekete méh úrjén egyedül gyermekeid!

És vannak gyógyíthatatlan sebek, amelyekből folyik állandóan a vér, majd csörgedezik, és mintha már elállna a vérfolyás, és erősödnél, ismét elgyengülsz, mert a már gyógyultnak hitt seb ismét felszakad; a határtalan csalódás sebei ezek...; a kín, a fájdalom, a széjjelszakítottság, tán ebből alkotsz, avagy, és szerelemből!

## Amerikai magyar

Csal, és csalogat egy nagy erő, ki lehetne egy Nő, de nem nő az, csak egy hatalmi gépezet, mi mézesmadzagát mindannyiszor szívfájdítón elhúzza a szám és szemem előtt, de félnek adni a mézből igazán, egy-két csöppet csurgatnak, morzsákat vetnek ide, hogy „lakjam jól”, míg ők degeszre eszik maguk mindenéből...

Tán nem jó a lelkiismeretük, de az enyém tiszta őfeléjük, ki hogy szerettem és féltem, elveszik tőlem..., ki lettem volna pár hónap múlva szívesen ott, de egy rövid kis próba, avagy tréfa máris beomlasztott mind gyönyörű álmot a szabadságról és szerelemről, csak maradt a számolgotás, latolgotás és egy elutasítottság forró vulkáni hegye!

Az álmok valóra válnak; kétlaki életet én nem élhettem, mert arra voltak kijelölt diplomaták, kiket azonban megront az Állam, és tán a szabad szerelmesek hoznák el végre, mi kell itt, a szabad tiszta friss levegőt, a nagy lélegzet zamatát, hogy lélegezni, félelem nélkül merjen itt levegőt venni Úr és Paraszt, és ne legyen miért eltűnni magán a megfélemlítő zsarnokokat!

Csal, csalogat, de csak fejem kívánja, és azt hiszi, a feje kell, á dehogy; a szeretet bajnoka, ki az egészszet szereti az egészség, mi szerető szemében a lángok martalékkaként eléget mindent, mi ócska, ódon és idejétmúlt és semmire se jó!

Ide néha, vesd rám is pillantásodat, és megérted, ki vagyok és voltam én, és mennyire szerettelek, de idehaza tartoztam egy-két Embernek; nem mint egy Kém a Hazájának, és az őt lebuktató más államoknak, nem mint egy diplomata az államának, melyre felesküszik, hanem az Ember tartozott itt pár Embernek, egy Hazának, mit szeretek, és felelős vagyok érte, mi adta dalolnom e nyelvet, e szerelmetes nyelvet, és szerencsétlen, szegény magyar, árva prófétáit, poétáit!

Bár érezném itt e borzalmas hazában, hogy egy harcos konspiráció jégzilánkos gonosz űrszemén kívül, tud-e adni egy kis melegséget, és nemcsak mindig jó és rossz rendőri szemeket, hanem bort és bűzát és békességet: tiszta és egészséges természetet, tudományos hagyományt és csúcstechnológiát!

Nem egy Diktatúrát verőlegényekkel, bőrnúzó szórszálhasogató fogdmegekkel és gáncskodókkal, hanem a szabad és éltető Levegőt!

Úgy szerettelek, ki voltam egy szenvedélyes lázálom, egybe vezényelni kiket szeretek, de kicseleztek, és rámásztak szívemre, ki túlél sok erős hasogatott vágást, hogy lassan elmérgezzék erkölcsösöz haramiák! Kiknek mindent lehet, és kiüldöznek másokat a világból is.

Drága Kleopátrám!

Nagy ott a gazdagság, mi a kreativitás, egy nagy jó fényesség, és mit tesz majd a földnek, ha a világegyetem fénysugaras fényéveivel is összezsugorodik majd, és belátjuk, hogy mit látunk, tán egész mást jelent a vörös fényeltolódás, és tán nincs is olyan messze, kit szeretünk, a Közel?!

Idecsozódul egy láthatatlan lakodalomba az apák-anyák és testvérek apraja-nagyja, kik bátrak voltak és mertek tenni értünk, hogy legyen pár boldog percünk is, mi szürkéről rózsaszínre árnyalja és csíkozza egeinket, és kihegyezi egészen az istenek szívéig, mert nem tudtunk mi kicsiny halandó magunk önmagunk halandó bőrébe megférni, mi hun-utódok, szemenszedett magyarok, a népem!

Mennyire szerettelek, de voltak, kik elkövettek mindent, hogy majdnem megutáljalak!

Könnyű lett volna maradni, és én ostoba lettem volna, menekülni a boldogság elől, és hazajönni egy rőt Pokolba? Ne azt éreztem volna marasztalásán, hogy megszűnhettek szeretni a

régi hont, és levegőtlen börtönné válik, mit szabadon adván szeretnem kéne az új és a régi hazám, hanem éltethetek egy óhazát egy jó nagy testvér tiszta éltető forrásán!?

Mennyire szerettelek!

Összeharácsoltam, mit lehetett, hogy emlékeim teljesek legyenek, de Téged sosem bírtalak felejteni, és hogy rövid úton elveszejtelek, el sem bírtam képzelni a zsarnoki gyilkos hallgatásodat egy gyors és éles kardvágás nyomán... -

Biztos tudad-é, mit cselekszel, ha hét halált haltál a süvöltő szél kínjain, de én mit tehettem volna akkor már?

Tar kopasz fejed, mi égett értem és még sokakért tán, de néma gyerekek anyja se érti a szavát, és forrt benned a düh és harag, az epe keserű leve, mitől gonosszá levél, és késő lett enyhülésed az árulás nyomán, mikor megértetted, hogy mennyire is szerettelek, de a lelkem, az igazi vissza-, hazavágyott, és lelkem a vágyakozó, a szerelmes pedig Tehozzád!

A feledésre mégis húzzuk el medvetalpon az oroszán nótáját, én az őzike szemű, és te a Hegyek Ragadozója: kerecsensólyom, a turul, avagy a Sárkányos, kiben a Legkisebb Fiú ereje lakik, mert a házában van, és milyen jó ez így!

És adják nekem is végre vissza, mi engem megillet, egy szerelmes nyelv hazáját a Kárpát-medencében, hogy végre e szeretett nemzet büszke jó okos tartása kivívja magának a jogos tiszteletet és megbecsülést a világban, és egyenesítse ki gerincét végre a kereszten!

Álmaimban láttalak!

És add, hogy szerelmes suttogásokon néha halljam az óceán méteres hullámainak eget verő kacagását, avagy dübörgő viharos dühét, és kitartó állhatatos morajlását, amint a magas, csipkézett szikláknak verődik a lemenő nap szivárványos rajzolatán, az ecsetvonásokon, és add, hogy érezzem e szabadság illatáramlatát bekanyarodni határtalan szerelmes szobánkba, hogy még nem látta ezt senki szebben!

És a Sivatagi Álom, mi kikezdi tán egy idő után a forróság és szárazság elménk vizeit, és tébolyt szül, és szánk a száraz forró és szinte sós levegőn kicserepesedik és inni kér, hogy „felejts el, vagy bírd szeretni”, mert nincs köztes hely és idő nekünk immár nyugovóra térni!

És bocsásd meg, hogy nem lehattünk egymáséi, mert lennünk kellett önmagunk, és gyengék erőtlenség szerencsétlen szeretetlenek voltunk e kettőt egy nevezőre hozni!

És szemünk találkozásain a megsemmisülés és újjászületések lassan felavatják a Szabadság-szobrát a fodrozódó fényes vízen, mi tiszta erős arcunkat tükrözi vissza a Mama illatos virágaival, és a zaftos gyümölcsöt zabáljuk immár akkor folyton-folyvást szünet nélküli tilalom nélkül, mi a határtalan szerelem, és a földön megálmodott és visszahódított Paradicsom, és ígérem, sosem zavarlak, és árnyam elkerül, hogy békéd legyen, és senki ne háborgathasson az idilli békés örökzöldek árnyán, mik majd nőnek és növekednek, mint nekem az új élet örök apám örökzöldjei fényes álmán -

És majd elhiszed, mert addigra megérted, mennyire szerettelek!

## Felvidék

- A magyaroknak akarok írni - mondta, és kísétált az ajtón, mielőtt rácsapták volna a kisujjára, a sérülékeny-sebezhető sarkára, avagy a jó szaglású orrára.

- Nem lesz akkor, ki jól szagoljon - mondta, és kísétált... - gondolta.

- A magyaroknak akarok írni, nem értik, hát, és elpanaszolta magamagának, hogy ha a magyaroknak akarsz írni, akkor egyedül vagy a világ ellen, és a világ rafinált cselező, de kicselezhető, jól kimunkált, feldolgozott arany, de Te az erdők közt bujdosó, a szabad éter és oxigéndús levegő vagy!

- Támadtak a fekete oroszánok, a vadállati ostoba erő ész nélkül, torzított kevert szagok, a beteg ösztön és a fölösleges tér-védelmi harcok elaggott, kizsigerelt, elhasznált levegőjén, a friss levegőn, mert a hatalmi központban érezték magukat!

- Menekültem, de nem bírtam, hogy sírt, bár átölelt volna, és nem csak a kezem fogta volna meg - gondolta, és ahelyett hogy ismét álmodozni kezdett volna a déli verő hőségében, kiállt, no nem a sarokra - az a hír járta a római légió katonái hálózatán, hogy egy büdös, rohadt kémkurva, na, ha a római légiók szaglása nyomán a hadvezetés ily biztos alapokon nyugszik, mert ítélete ily precíz, pontos és bámulatos, baj nem lehet, hisz nálánál másabb, eltérőbb nem lehetett, csak egy kurva kém -

Soha semmi nem foglalkoztatta, mint a tudás egy abszolút tudatos szem mélyén egy virágos kert békében a vadállatokkal, az ártatlanság elvesztése keserű ízeitől megszabadulni, és visszakerülni a kegyelmi állapotba, ami nem más, mint a szeretet és a természet-közeli értelem, minden konspirációs eljárás embert segítő és nem elhasználni igyekvő utasítások leírásai.

Első állomás, hogy mi volt, teljesen mindegy már az idő linearitása, hogy mi mi után, és mi mit hozott és vonzott be és mi miért, és ki miért jött, jelent meg, és akaszkodott és ragadt és tapadt, majd torolt meg, csinált ki, pofozott, ostorozott, korbácsolt halálra, miután könnyen leszakította a neki szánt illatozó virágot, így a virág, ha nevét, illatát és formai báját gyakran változtatta is, már nem volt érdekes számára.

- Tapadás, ragadás, mint egy ragtapasz, és túl hamar megvolt - dühöngött, mikor mérgében bebaszta az ajtót és ablakot, és évekre bezárkózott no nem a felszín, de a hallgató mély övezet -; egy ragaszkodós és tapadás szenvedélyes szív, agyon töredezett, mégis hisz az egységes egyben; a legbetegebb, azért sóvárog az egészségre, és dühében, hogy a természet ily fogékony az ellentétes pólusoknak kitett vonzó erőknek, holott mindig is tagadta a kétpólusú világot, a fehér és fekete uralmát, mégis meg kellett állapítani a természet bizonyos szegmensein uralkodó működési elveit.

- Ahol én működök a Káosz az Úr, és nincs helye és terepe más rendszerteremtő erőnek - gondolta és kizárt gondolataiból minden formarendező elvet. Az a Nő folyton a rendjeivel, a gyémántjaival van elfoglalva; minden folyó akaratot, minden életet egy minőségi formába akar merevíteni, mintegy megőrizni az időnek, de kiszórja őt mind a jelen, mind a jövő idő, mert nem fogadja el az idők változó burjánzó akarátát, és olyan álmokhoz, gondolatok érzéseihez kötődik, ragaszkodik, mik csak mártíromságot szenvedhetnek el, és nem tölthetik be küldetésük -

- A mártíromság ostobaság, és nem lehet küldetés! A cselekedni tudás képessége újra és újra a tengernyi csalódás csatornavizeiben is - E Nő csak a friss esővízben kíván fürödni sivatagos, eső nélküli tájakon! - vélte és nem vette észre, miért kell állandóan erre a Nőre gondolnia! Ő a szabad típus Nő uralma alatt, ugyan, ennek még gondolatától is kiverte a verejték. Az a nő nem tud másra gondolni, mint a kerítésekre felfutó rózsabokrok bő virága borulására, a

Nefejejs tolakodó, semmire se méltó, mert tunya, ostoba, süketnéma, béna, tanulatlan és szűk látókörű, zárt és kirekesztő viszonyulásaira: - Egyedül vagyok elveszetten a végtelenben - mondta, és iszonyodott és megborzongott ezen egyedül valóság minden zár-lakat vasalás nagy tétjén! Hajótörött a Nemzetközi Dunai hajós helyett! Vízbe fúlt egy sokkarú szörnyeteg világokat uraló tevékeny jelenléte helyett!

- Mit csináljak a Földet sokszor becsomagoló csöpögő, csuromvizes hajammal? - kérdezte a Nő.

- Akaszd föl magad! - vallotta a Férfi, és a Nő fölcsavarta a haját a betűk formaképző lineáris rengetegén, mintha gyöngyökbe fűzte volna, hogy már nem csöpögött a haja, mert a hajrengeteget felfogta a csöpögést önnön maga, így nem vett vizet, csak ha izzadott. A betűk önnön maga magában tekeredése csigavonalban mindig egy-két arcot villantott fel lelki szellemében: a maszkok - gondolta, a lelkem fenomenológiai galériái-milyen szegényes - gondolta, de a mögöttes erők széttartó uralhatatlanok, ha szabadok; de a legtöbb megkötözött előítéletei, eszméi, ragaszkodásai, vélt feladatai, avagy tehetsége által rá kirótt feladata révén az.

- Nem vagyok megkötözött; a tehetségem által vagyok csak igazán szabad - vélte, és mindannyiszor betűk lineáris rengetegébe csomagolta hiteit, vélekedéseit és a szépséget. A jóság nem esztétikai, és nem is morális kategória, mégis túl jón és rosszon a jóságot választom, de bőrömön a használó gáncs, és lakat vasalás nyomai, és hajamban a sok dolgos tetvek tenyészetének emléke, kik megtörten és leláncoltan akarnak csak, mert másképp uralhatatlannak vélnek, míg Te évekig meg se moccansz, hogy nekik ne árts, és mert olyanok közt kéne mozogni, kik szeretteid ellen ténykednek -

- Ki használható, kinek kevés is elég, ki csak egy véres rongy, de én a rózsás kötényemet, ha magamra öltöttem, kenyéré mégse vált benne az üresség, hát így a betűk, hátha még történhetik valami, mert ami van, oly borzalmas, kegyetlen és embertelen és rothadásos való, és mindent meg kell próbálni. Ingyen koncert! - kiáltott, és a Nő kék búzavirág szeméibe nézett, és a Nő egy megjegyzésétől eltekintve vállalhatónak tartotta e hősies kiállást valakikért, és ezen emlék állandó jelenében kitekintett az éjszakába és a fekete-fehér csillagos köpönyeget magára öltötte.

A város körül felhőkarcoló irodaházak gyűrűi épültek, és elképzelte a tomboló nyári 48 fokos meleget, a bent húsz fokosra hűtött irodaház üvegablakai mögött: mint egy akvárium biztonságában a holt halak - gondolta, és megborzongott. A világ halmazelmélete mégis egy zsarnoki hatalmi rendszerre épül: a sok kis halmaz és metszetei mind egy rejtett és láthatatlan titkos alvilági mintegy alattomos és egy felső világi fölöttes uralmában töredezett, megtöretett vesztegel a mindenkori hatalmi rendszerben kiszolgáltatva. A fent és lent látszólagos ellentét az ég és pokol, mert a szellem uralma a természet feletti uralom, mi döntő, csak ízlésbeli eltérések vannak -

Vannak a „Bibliások”, vannak a mítoszívők, vannak a mágia papjai; a szellemi erők mozgása uralma, de a gazdasági tényező, mi döntő a pénzuralomban -

Pénz, mi uralkodik, tehát egy maffia szelleműség uralma minden más felett -

Pénz nélkül nem láthatja viszont szerelmét az óceán mögé száműzött szerelmes -

Pénz nélkül nem jutok el hozzátok, kiket szeretek?

Tudta, hogy imádja a sűrű erdők oxigén-dús, tiszta levegőjét; tudta, hogy szereti a kanyargós erdei utak képekben gazdag, változatos látványát. Gyermekkorától kezdve lenyűgözte a dombok vonulata képei, és a völgyek e dombok metszeteiben a tavak, egy-egy erdei ház békés csöndje nyugalmaival - Ezt a gyermeces vonzalmat megőrizte benne a szeretet, és ettől próbálta eltávolítani a gonoszság -

A lelkük kell nekem, azt kell megölnöm - vallotta a Gonosz; ha elárulják egymást, ha egymásnak mennek, megmérgezem a lelkük, megölöm a lelkük, hogy a lelkük kárát vallja, mert akkor vesztenek mindent, ha meg is nyerik az egész világot!

Tudta, hogy miért vonzódik az erdők magányához. Ott bújt meg testvéreivel a nagy kísértő csábítás elől, védvén lelkük szellemét az erdő fái közt, oxigén-dús levegő tiszta aurájában igazságuk védve; bár ott kísértett leginkább az erdők mélye magányában fekete oroszlánok fenyegető közelében, képein..., mégis az erdő a védelem helye volt; a bújócska színtere, ahol eljöttek hozzá a szelíd őzek illatok nyomán, a vaddisznó kicsinyeivel, a nagy Szarvas köszöntötte, de majdnem nekiment, mert nem érezte az eltérő szélirány miatt a szagát, majd szelídült az oroszlán, és énekelve körbetáncolta, kezét adott a Medve, és ő táncolt a vízben a Delfinekkel...

- A lelkem! - kiáltotta. Dehogyan akarok vértanúként halni; mégis, a lelkem tán vértanúként őrizem csak meg, bár ezt ne adja Isten. És akkor tán már nem iszonyodott a sík felszín belátható messzeségeitől, mert erős volt, és nem akart mindenáron fák árnyékában élni és meghúzódni, bár az erdőt mélyen és nagyon szerette továbbra is. A visszahódított Paradicsom a lelkem - szólt; ez volt az utam és bejártam, és feltekintett a mindenhol és mindenünnen ugyanazon égre, mit a börtöneiben is lát az igaz, de a hamis a fennen szabad légtérben sem vesz észre, mindegy milyen elvet vall és milyen vallásúnak vallja magát, és milyen fajú embercsoporthoz tartozik -

A MESE tanulsága ez -

A földi hatalom tekervényes és labirintusos mozgása más; ott Trencsén és Csák Máté több vára bevehetetlen, míg Rákóczi leesik lováról, emigrációba kényszerül, és ott is hal meg, míg egy labanc hoz a békekötéskor enyhülést az nagy magyaroknak, nagy birtokadományokban részesülvén a császári hatalomtól..., de miben érinti ez igaz lelkem?

Sem Csákot, ki őrizte a várát és így övéit, se Rákóczit, a birtokait vesztőt, sem Báthoryt a megrágalmazott, megvádoltat el nem árultam e Nemzet és Szent Koronája iránti Szerелеmből. Ez nem érdem, ez egy olyan sóvárgásos vágyakozás, minek ellen semmi veszedelemérzet, veszélyeztetés és valós hatalmi erőszak ellen nem állhatott e vágyakozás nyomán megteremtődő képzelet képzetei képzelgései - mondta, és meghajolt a császári trónus előtt, mi védelmi árnyékaiba bugyolálta szabad és igaz lelkét, tisztelvén fején a Magyarok Szent Koronáját, mi leginkább Krisztus Urunk töviskoronájához, avagy egy temetőhöz telis-tele keresztekkel volt hasonlatos - álmodta!

Szerelem a levegőben; és a gyűlölet a levegőben, de azt nem merik megénekelni, bár érzik a hatalmi valós terrort, azt nem merik megénekelni. A terrorra tekintettel levés a legnagyobb terrorszülő, kár, és becsapta maga mögött az ajtót, hogy kijusson végre a friss levegőre. Jaj annak a törvénynek, mely a pénz hatalmát és zsarnoki terrort védelmez faji alapon - gondolta, és miután ezen gondolatért is nem egy, de sok autó elütötte, és így tömeges karambolok okozójává lett, önként zárta egy toronyszoba ajtaját magára, hol száz éves álmát aludta, és ez álom élet volt, búzakalászosokba lengedező élet, virágos mezőkön mezítláb szaladgáló élet, és akkor történt meg, hogy felvette rózsaszínű magas-sarkúját egy virágos mező köpönyegét terítette magára, és lesétált a csigalépcsőn a toronyszobából, mert elege lett a galambszarra

jövő kis és nagy legyekből, nem mintha illuzórikus vágyakat ébresztett volna benne a földön járás művészetei meztelábasan a talajon, a tarlón rohangálás, a mélyhűtött kazamaták és hűtött felhőkarcolók árnyékain -

- Szétlótték a fejem a halmazmetszetekből ki és bevezető utakon, a baj csak az, hogy nincs más, mint e ki- és besétálás lehetősége! - kiáltotta csalódottan.

- Csák Máté bevehetetlen vára egy fénygömb a fejben! - vélte és kacsintott.

- Rákóczi mégis leesik a Csák várai alatt a lováról, hogy elvesse a csatát, és egy labancon müljön a kíméletes „Béke” - Ezzel mit kezdesz, Te Mikes Úrnője, „Nagynéni” -

- Isten se szereti a szabadságot; istenek elleni minden törekvésem ezért ördögi, és kacagott, hogy övé a Nő!

- Az isteni szabadság független minden földi uralomtól, de míg testben, földön él. Magyar Szabadság és Szerelem vagyok, mert a megtartó elvet képviselem, és őket szeretem, mert szerencsétlenek, és mindig kibazilikáznak velük, és hozzájuk jöttem, értük küldetésem: gyűlölik őket, mert mások, és szívükön e gyűlölet, mi mérgezi őket, és egymás ellen fordítja a legjobbakat a nyomorúságban és kiszolgáltatott, kizsigerelt, kifosztott HASZNÁLTÁGBAN!

- Nem szeretjük azt sosem, kiről érezzük, hogy fekete csápja szívünkbe mar és mérget fecskendez, mert elszorvaszt és használni akar, hogy neki több lehessen!

- Nincs olyan, ki nem használ, nem nézi a pénztárcáját, csak ad nagyvonalún nagyvonalút és ez adásban mindig többet kap!?

- Van. A Nap.

- A Nap akarok lenni akkor - mondta, és fejébe húzta nagy szalmakalapját, hogy védje fejét az erős napsugarak tűző csipkelődéseitől -

Ekkor történt, hogy Báthory Erzsébet levelét megírta, és postára is adván a címzettnek elküldötte, hogy sem nem adta ki a titkos információt a haza ellenségeinek, sem nem fürdött fiatal leányok kiontott vérében, ellenben az ellenség, ki a szívébe mérget fecskendezett immáron ötszáz éve, beépülve a belügyek szíveibe, tőle minden szép fiatal leányt elzárt, elhurcolt, ki övé volt megbecstelenített, leszakított, vagy tövestől kitépett, halálra kíntott, és ő, Báthory Erzsébet nem várhatott senkitől segítségre, mert mind a méregkeverő része volt a megkötözött szolgák tömegei, a láncos vonuló menetnek! -

Ekkor Báthory Erzsébet akkorát kiáltott, hogy az ég ugyan le nem szakadt, de évezredes álmait maga mögött elhagyta a toronyszobát az összes kalandozó hun-magyar, magyar Árpád-házi szenttel, és karon fogták nemcsak Báthoryt, de Pálffy, Nádasdyt, Bethlent és mind a Magyar Korona viselőset, a koronás főket, hogy az ártatlanul véruket ontott nők és férfiak segítségére siessenek -

Így hagyja el Várát méltón minden Koronás Fő mások segedelmére, megsegítésére! - vallotta a Nő.

A Szem a természetben kétpólusú tán a negatív-romboló, és a megtartó jóság? - kérdezte és nem szellentett, de dalra fakadt. Nem tudott itt már senki jobbat, csak énekelni és dalolni -

- SZABADÍTS MEG MINKET A GONOSZTÓL! - kiáltott, és szíve és intelligenciája tudta, hogy elvégezte feladatát, mi sem nem isteni, sem nem ördögi, de sajátosan egyéni, az ÖVÉ. Kiizzasztották belőle a savak, elmarták a lúgok, elkártyázták, elkávézták a nagyok, de a természet szeszélye folytán mégis egy szeszélyes az URAM - vallotta a Férfi, de tudta, hogy a Nő minden kaotikus, széttartó uralhatatlan megsemmisülő, bugyborékoló vizes átalakuló és eltűnő anyagot valami örök szépség szerelmetes vonzásában formába önt, hogy életének értelmet adjon, és uralja az anyagát a természet szeszélyesen uralhatatlan és varázslatos mámor bő folyású szépségének egy örök mintázatú rendezettsége burjánzó káoszon maradandó nyomot hagyjon, mint nemes, segítőkész, jó minőség -

## Ribizliszemek

Anna Reicherzernek

Igen, a Kisfiúk - mondta.

A Kisfiúk sem egyformák. Vannak köztük kegyetlenek, vannak szerető, kedves, jó figyelmesek...

Jöjjenek játszani, és maradjak ott végestelen végig, amíg ő húzogatja le a száráról a ribizliszemeket!

Nem esik nehezemre - gondoltam, ami ritka volt, mert ahogy haladt az idő velem: egy fekete spirális, egy fekete csiga-tempó, hol mindenki mindig máshol, más úton jár, mint én, és a találkozás, az egyet értés annál inkább reménytelen, és kudarcra van ítélve, minél nagyobb a vágyakozás a másokra, de a megértés hiánya elvág egyik percről a másokra mindent...

Ki Szerelemre vágyik egy ilyen helyen, felejtse el örökre, mert kibén van, már ideje korán kiöli belőle egy elátkozott és bebetonozott spirális Halál, és akkor rajzolta a Képet, de csak Fekete Oválisok, Fekete Tojások voltak..., és kirajzolódott egy Fekete Arc, az Uralom, minek mindenki behódol, és mindegy, hogy kinél ez a Fekete Labda, a Hatalom, előbb-utóbb nem kerül el az elaljasodást - gondolta, de tudta..., hogy gondolataitól távolságot kell tartania, és akkor e távolságtartó-ironikus különállásban nemcsak másoktól szabadul meg végleg, hanem önmagától is..., és mégsem dobja ki a szennyes lével együtt az újszülött Gyermeket is -

A Gyermekem! - az is rosszkor jött, mint minden és mindenki, mert a Rossz jött, de nem a fehér és a fekete, csak a Gonosz!

Kihalt volna a Jó, a Jóság? Nem. De ritka, mint a Fehér Holló, és ha véletlenül megjelenik, biztos őt nézik a legelvetemültebb Gonosztevőnek, mert Kődös a Látás, és a szem Tisztaságát felkavarja Érdek, Hiúság és Ostobaság... Az Érdek mozgat minden napot és minden csillagot... Az akarat, amely egy lelki és szellemi magból hajtja a Csecsemőt, hogy másszon, felüljön, felálljon és járni, majd futni tanuljon... A Vágyakozás mozgat minden napot és minden csillagot az erő, a tetterő, de leginkább az ösztönös intuíció - gondolta, de már nem is hitt saját gondolataiban...

A halálfiúk. A halál kisleányok. A Rend őrei, a kegyetlen brutalitás és a kicsinyesség szőrszálhasogatói mindig a Lényeg nélkül. A Szív Ürességén a Hatalom szadistái, a kegyetlenség fiókái, az Ördögök...

A bizalmatlanság és a teljes zavarkeltés, - a zavarosban a halászó-vadászók -, de maguk is összezavarodnak, mert mást se tesznek csak a zavarkeltés, a rablás és fosztogatás, és ezt másokra fogják rá, ki világot látni akar és szeretni...

Kár, a legnagyobb Kár, hogy a tisztát és a szépet bemocskolják, míg maguk így tisztázni kívánják a világ előtt, - mert lelkük előtt lehetetlen -, a bűnözők az emberiség ellen...

Ki tiszta és szép sem lehet ostoba, mert az ostobaságnál nincs, mi jobban árthatna!

Mit vártál a mérgező zavarkeltéstől, a Szerelmemet? Furcsa. A Tied volt, de... hiányzott részedről egy kis megértés..., ja, hogy kötözzvén volt kezed és lábad, hogy írni se bírtál egy szót sem?

Hittél minden rágalomnak, mi egy koncepció per része? -

A Halálbrigád; a Kínzóbrigád!

A Kínzóim nem férnek hozzám, és nem értik, hogy miért...

És akkor egy Pillanat alatt megundorodtam valakitől, kit addig becsültem, szerettem és tiszteltem - mondta. Miért? Tiszta a szemem - válaszolta.

Forog-forog a Kerék, de valaki uralja e Kerekek forgását; mégis unja már és undorodik, ki megüli a biciklit, mert nem adtak alá lóerőt, azaz Paripát, de biciklije volt néki a világ Leggyönyörűbb Paripája, - papa -! Fegyvere nem volt, de ráfogtak egy pisztolyt, hogy egy rohadt egy tetves kurva kém, a rohadt tetves kurva kémek! És a Kerék forog és kihullik belőle Lényeged, hogy jó és igaz, és minden más marad, és a Kerékből épp akkor szállsz ki Lényeg szerint, mikor végleg meg akarna nyomorítani a Világ Aljassága és Kegyetlensége, avagy csak csupa Gög Ostobasága, avagy csak a Guruló Görgeteg, mi nem Hó, hanem egy felhalmozódó szemét, azaz hulladékgorgeteg, göngyöleg, mert ki nyomorult az nyomorít, hiába minden Szerelmed iránta -

Ki a Kerékből! És fekszel szerelmed mellett, ki és te a megsemmisülés, nem sugalmaz, nem ürítet sem az ő elméjét, sem a tiedet, és milyen jó így az örök évszak, mi lényeg szerint már nem változik, mert a vég már rég elérkezett, de élsz még! Ki a szívemből mind, kit jól kikémlelt a világ, hogy szeretnék, de nyomorult mi mind, kik kevesek voltunk szeretni egymást a megnyomorítottak, és a Jóság, ki minket szeretne, megöletik -

Ez a Világ -

És a J. S. Bach isteni zenéje, az áramló, egymásba folyó és megérkező Patakok, kik tán szeretik mégis, mindenek után és mindenek ellenére egymást..., arról ismerhetőek meg, hogy szeretik egymást... Idealista álmodozó - torkolta le, ki tudta, hogy megint valami rózsás gomolyfelhő álmodozásba szeretne elmenekülni tőle, kit szeret, a Szerelmi Álom, de a túlélés miatt most ne álmodozzon, hanem Küzdj!

És akkor a Szép, Kedves Nő fogta a kerekes kocsit és ápolóját, és futott-futott ki nemcsak a Házból, de egyenesen ki a világból, jaj, csak el abból a Házból végleg örökre: és forogtak a kerekek a kerekes kocsin, míg az ápolónő lélegzetét is visszafojtva rettegett, hogy a Szép, Kedves Nő el találna esni, mert oly gyors iramú tempót vett, hogy az ápolónő nyakláncán a rózsaszín gyémántgyöngyök egymásnak koccantak, mintha a fogaik a hidegrázástól...

...ült a kertben a pallón, és húzogatta le a ribizliszemeket a száráról, és ahelyett, hogy szedte volna őket a kis kosarába, falt, falta teli pofára a ribizliszemeket, és nem találta savanyúnak e kis piros teljesség csodáit, ellenben a ribizlilé folyt le a szájáról, bele a kis város patakjai gyűjtőerébe; másfél éves volt...

...a bicikli kerekei pedig nem várt sebességgel iramlottak át kis falvakon, erdősávokon, erdőövezeteken, át kis hidakon, domboldalakon fel és le, hegyoldalakon végestelen végig, és közben fújta el az elnyomást, és arra gondolt, hogy a másiknak meg a szederlé folyik és folyik bele a patakok gyűjtőerébe a mellkasán és a nagy medve mancsain mintha a csillagok közötti térben, ha már nem szekéren, de gyalogosan, amint áramlik a fényes folyam, egy spirális görgeteg, a zseniális szellem alkotó ereje, a szeretet -

... és akkor szabadon és szeretetben egész jó képeket csinált: egy Csendélet bíbor nagy vastag, még használatlan gyertyával, egy gömb dobókocka, mintha a négyszögesített kör - az ápolónő ajándéka -, mert se kocka, de gömb, de mégis bizonyosabbat akart, mint a kocka!

És a Kisfiú oly boldog volt azon a Karácsonyon, és a Szép Kedves Nő is oly boldog volt akkor karácsonykor, amint elnézte a másfél évest, amint egész karácsonyeste dobálózik a gömb dobókockával, mi röpül, és röpül utána a másfél éves, és boldog volt, mert ha már másfél éves, beteljesedik, és lesz az kettő is, mi egy és egy az egység párosai!

És a másfél éves, ki ribizliszemek, szederszemek, és gömb dobókocka dobálása volt egész karácsonyeste sok kacagással, és a Szép Kedves Nő nagy-nagy boldogsága a másfél éves láttán!

Egy kicsit elfelejtette a nyomorúságát akkor a karácsonyi dobálózásban, és a medve mancs sem egy női picsát fogdosott, hanem egy kis Buddha sárgaréz fémműves szobrocskát, egy kis műremeket, mi azóta is stigmáit gyógyítja, ha kezébe veszi, és akkor minden fájdalom meg-  
enyhül!

..., mert mégis csak a szerelem, mi mozgat minden napot és minden csillagot, és míg a medve-  
mancs az oroszlán nősténye picsáján nyugodott, és játszott tíz ujjal, mint más a zongorán,  
avagy a klaviatúrán, ki író - zárt ajtók mögött a legnagyobb titokban -, addig a piros toll  
díszeként jegyzeteltek a nemes fehérkék, és folyt a szederlé, a ribizlilé, és a másfél éves nem  
találta őket savanyúnak -

... és erdőkön át hajtott a biciklin, és a Szép Kedves Nő menekülőre fogta, és rohant ki a  
borzalmas Házából a kerek járókeretével, és rettegett, hogy el ne találjon esni, és arra  
gondolt, hogy milyen gyönyörű az a rózsaszín nagy gömbdíszt fehér bevonatú virág- és levél-  
mintáival a karácsonyfán, miközben meggyújtották végre a bíbor vastag gyertyát, és dobáló-  
zott a gömb dobókockával, és az ápolónőnek már nem a fogai vacogtak a hidegtől, és nem  
holmi háj zötyögött egy nagy méretű hason, hanem rózsaszín gyémántgyöngyök koccantak  
egymáson a nyakukon, mintha egy család a szeretet érintőin...

...szederlé, málnalé, ribizlilé...

...szív erősít... - mutogatott a Szép Kedves Nő.

Szerettelek.

Köszönöm a tengernyi ölelést és az óceányi szép szót!

## Rocker

Hullámok magaslata és mélysége lehet akár egy magas ló háta is, amelyről le lehet esni -

Kefirt, ha rázzák nem író lesz, de rázott kefir -

Alul semmi - mondják, de az aludtj alá járva leülhet az író elnyugodni; mégis, ha a seggem és a csípőm rázom, nem leszek még rögtön egy nagy író!

És a seggriszálásért még nem engedték szóhoz jutni, de seggét míg kinyalták, agyonpecsételő-dött valamivel a kivilágított vonatablakokban bár én csücsültem, csak a seggemen növekedtek a vörös pecsétek, a skarlát betűk -

Ha kiengedem szép gesztenyebarna, hullámos hajam, még nem vagyok Gála, sem festőmodell, de nem akadályozza meg, hogy szembejőjön velem egy kéretlen buldózer, és tojásaimból, ha nem is süt rögtön palacsintát, de elképzelhető, hogy ha jól törik, lesz belőle a napon tükrötjás -; itt ezen országban csak imígyen lehetek Dalí!

Kulák származás ide vagy oda még véletlen sem traktor jött nem kombájn, mégis lehet a savanyú tejből sok finomság: kefir tejföl joghurt és író -

Táncos lába kerülgette a fekete bogarakat a mozaikpadló mintázatán, de a légy így is belepottyant a zsákjába ott zümmögött, de arcizma se rándult a leánynak; a haver erre elkomolyodott, és arcizma bement az unalmast: túl jól táncolt a kicsike, feladta és bedobta a törülközőt -

Mit keres egy úthenger egy sivatagos pusztán?

A pusztá virágba borulását -

Hazafelé menet mégis előfordult párszor, hogy defektes volt a biciklim, és ha valaki megérintett, azonnal írni kellett; ez volt a dolgom, a jegyzetelés a jövőnek, miként kellett itt élni, ha nincs rajtam cukormáz, és halni sincs időm!

Útközben előfordult, hogy egy-egy kentaur és szatír tökét lengette a számban, de ezt elképzelvén is hánynom kellett, mégis az egyik szalmakalapos rocker, ki filozófus, időnként elnyerte gyönyörű gesztenyebarna hullámos sörényem, mert tán igazán szertett egy kicsit, és nálam ez a fokmérő, a szeretet, az igazi, mint fehér holló az éjszakában, legritkább ezen a világon, a legdrágább kincs, ami nincs -

Tele voltál nem testőrökkel, de rossz szándékú spiclik gonosz fáraóhangya seregével, ha esett az eső sose volt náluk se esőkabát, se kék-fehér esernyő, máskor rád tukmálták még a kastélyok kastélyát is behúzódni a vihar elől, mikor sütött a nap (ritkán) -

Istent, fönn a mennyekben nem lehet megsérteni, gyémántmagjairól minden lepereg, de nem felejt, mert jó a memóriája, de hajlamos a megbocsátásra az irgalom -

Nos telis-tele a Rocker réges-régi nyílt sebekkel, folyik belőlük a vér, ráborítom kék-fehér szexis pongyolám mert cézár nem vagyok csak lógó csöccsel egy felmetszett alhasú lotyó a szemükben persze csak egy apáca!

Kinek van kedve itt játszani, mikor mindenki holtan fekvé döbben rá, milyen óriás ő, de a világ a csönd, hó és a halál, mindig mindent jobban tud, ki mégis játszik, a szemében a láng libben - lobban szőke haja old kékítőt az ég vizében -

A szalmakalapja fel nem is éghet -

Cinkosan összenéznek, gunyoros nevetésük összecseng, csilingel, mint egy villamos villámvonat Los Angelesben -

A koporsódeszkákon cirkulál a fény, a cinizmusuk nem ironikus, az irónia, mi mindent elfed, és azt se tudod már magad sem ki vagy, mert nem létezel!

1. kiszáradt vénlány elszáradt virágai

2. zárdaszűz

3. leszakított virágfejekre borított kékítő; lenyisszantott lófejekre festett magyarság: piros-fehér-zöld

4. egy fenomenális táncoló rózsza lószerszámozva

5. egy defektes bicikli da capo al fing fine

6. egy defektes nő, ki nem szereplő és nem szerelő, de fakabátja van és baszható árva samara felnyisszantott alhassal sem pipázgat, még sincs egyáltalán tele a város szerelemmel, ő akkor sem pipázgat, de savanyú tejből író -

7. joghurt és rongyrázás nincs csak mézesmadzag, porhintés és prostitúció a vérszívás míg tököd feldarabolva gyémánszemekké gyémántgyöngyök magjaivá válik homlokodon spermái

8. egy sivatagi kurva virágzása visszavarrt szűzhártyával

9. döglött ló csak alszik és a madarak kirepülnek fos bocs locspocs árulásaik nyílvessző záporain sem lehettek mások a szoknyaredők és a fingok mint szerelem -

10. a defektes bicikli sem nem paripa sem nem pipa sem nem iszalag de egy gebe kihez hozzá odakötöztek elveszni a semmiben

11. szét akarták baszni, rogya már össze, semmisülne végre, de csak egyé összebaszták

12. érted, a tizenkét apostol, de tán fordított a kereszt és az ég redői a szoknyákon egy kis herceg egy felmentő sereg sosem érkezik meg csak a felszabadítónak elnevezett megszálló csapatok basszák partiba a magyar nőket hivatkozván arra hogy forradalmárok!

Nos összeáll az agyvelő és a picsám, miután szét-kúrás és agyon-, szétbaszás céllal, mert nem sikerült az acél országa sem a világbank-központ városa sem -

Agyonsebesített a kődobálás, egy roncs házadba háziúr sohasem települ, míg te tragika a kődobálók ... el nem mondhatom azt senkinek -

A szerelem is csak fos szar lúg sav kémia, mit értékelnek oly nagy sokra, aztán a nagy kiábrándulás a rózsaszínes lilás egekből a földre huppanás -

Nem mindegy, a konyhád sihederes vagy zsizsikes, ha só foltos vagy és a tető zsindeles és philemon és baucis -

Fickó-é talán? Apáca piccsájában az elszívott csikk elnyomva, megkövezés végrehajtva; befejezván a kaméliás nő, a világ kurvája fejezet, most mi következik?

Hét halált halt, baszd meg, de jó volt ezer ló násza átka, egy kis balta csak fejed vágja, mert a szeretet az igazi ritka, mint a fehér holló, de a bumeráng, mi visszajár legtöbb esetben csak Kém -

Tűzoltó leszel és katona, vadakat terelő juhász, nos, tessék egy kötél-táncos dalnok úszóbajnok egy író a javából, és lovagol, de csak ha Erzsébet, a császárné a lován -

## Sorozatok

Tán van mértani sorozat is, ha van számtani sorozat; és létrejött a 3D! Digitális térben változó, de azonos alakzatok, mint Warhol: Marilyn Monroe; változatos színek szigetein a szerelem kifejeződése, mi így akar magáévá tenni, elcsábítani és uralni, természetesen. A Szerelem, mi átkozott gyötrellem, mindenre képes, éppúgy, mint a gyűlölet, és kiszámíthatatlan és bosszúálló, és ráadásul elmúlik. Sose bízd magad a szerelemre! A Szerelem egy Vak Asszony; Szerelem átkozott Verem és Gyötrellem, még egyszer! Boldog vagy-e? - kérdezi szerelmét hosszú évek múltán. Igen - válaszolja gondolkozás nélkül. Téged tán elvesztettek, akkor nem is voltál az igazi, de megnyertem a szívem szelleme és lelke Istenét! Mégis, rettenetesen hiányoztak az úton, kiket szerettem, és kik nem lehettek velem, mert máshol volt dolguk, és az élet szűk ösvényén kellett járnunk! Szerelem sötét verem!

Mértani sorozatok elrejtve szíveink aranyán, árnyain!

Az élet visszatérő körein a rutin a ritmikus ismétlődés az élet útján!

A nyári erdő hűsén a szűnyoginvázió egy kis legyezővel kordában tartható, bár idegesítő e legyező mozgás, mert nem juthatsz tőle nyugalomra, egy meditatív önfeledt állapotba, hol kapcsolódsz tengernyi gond és feladat nyomasztó hatása alól - egy kiürült elme -, mi árnyas, zöld, nyári erdővé válik, és megszűnik létezni egy-két órára, hogy kikapcsolt állapotában az legyen, mi lehetne, vagy csak emlék, vagy csak csupasz nemlét és fájdalom!

A szín-kavalkád az őszi mediterrán erdőn, és a kavargó avar a lábunk alatt, mi elég nedves, hogy ne poroljon és fanyar illata csak növeli a nyirkos nedvesség tudatát a bőrön, hogy fázunk, és kell a kapucni, hogy épek maradhassanak gondolataink a minket kisajátító karvalycsőrök és karmok sötétjén mi tán feketék vagyunk? Ragaszkodunk szabad gondolatainkhoz a hadak útjain csak így vagyunk hön hű honleányok és -legények.

Csupasz fatörzsek pőrén és mezítelen állnak őrt rendületlen a nekik kijelölt helyen, honnan moccanni nincs lehetőségük, mert a sors meg- és kikötötte őket egy nekik elrendelt hely vigyázására a téli őrzőket - Áramos erdőn a fájdalom sikolyai verik fel az erdő nagy csendjét: Csend, Hó és Halál. Távol kerül e hű őrzőktől a tél derekán minden, mit és kit szeretnek, de tán kiállják a próbát, és erősebben és bölcs tudósan köszönhetik a tavasz hajnalát!

Az örök tavasz szerelmén a rügyfakadás, a bimbózó lét erősödő élete kizöldül a természet és a gazdag aljnövényzet is felüti fejét, teret adni a színpompás virágzásnak..., és a virágszönyegre erejük, szárnyaikat próbálgató pillangók a szerelmesek leheverednek, hogy egymás karjai közt békét és nyugalmat leljenek, hogy kiröppenjenek erejük teljében az új és friss és szabad élet halászó és vadászó fénykorszak pergő gyors iramára.

Mondottam volt: Az örök tavasz vagyok! És a zöld levelek erősen tartják maguk a fán, bár párszor jó erős szélvihar tépázza meg őket, hogy hulljanak, és pusztuljanak idő előtt, mert útban vannak az erdő szellemének! Mégis látják e makacs, zöld levélkék a fától az erdőt, és önmaguk a világ és azon túl és innen! És pergő-forgó keringés útján örvénylő zöld, majd színes levelek tölcseirein kacarászik a felszabadult elme legyőzvénn önnön láz kínjait az öröm diadalán néz szembe az áruló fenség, az ellen, a rontó, de vesztes! És az ős fanyar illata hempereg, bukfencet hány és cigánykereket vet a nedves avarban, hogy lenni jó, és azt választjuk, ha már vagyunk! És még e nagy kavarodásban és igenlő illeszkedésben hullik a fáról sárga levél, vele játszik a szellő, fújja szél; réten és erdőn senki se jár, mily elhagyott és néma e táj, hol madár se jár, csak én, ki fának nem megy, és szélről nem legel, mert fejét be nem kívánja verni, és vihart sem aratni, de már biztosan lecsendesíti a tengert, a vihart, mert gyakorlata tengernyi benne!

A Magyar Tenger!

És mi a világ nagy viharának okozója, tengernek árja tarajos kívánalmi?

Egy jó méretű segg, egy fenék mosolygó arca hahotázó szájával rajta bíborpiros rúzs!

Daliás dalia dália Salvador Dalai egy Láma!

Rózsaszín rózsacsokor egy segg körül, egy sírhanton, hol tanítják az egyenes gerincünk erejét, mi is adja!

Egy segg, mely égnek mereszti tengernyi arcát, így mindegyik arcán az ég harmatos igézete: nedűnektár!

Egy segg, melyben ki mit keres, azt talál, ha bújócskázni leli kedvét benne, mert a segglyuk világok világa, mi keserűn nem kínoz, és vasszegekkel nem veret, mert nem a világé, de világ!

Egy segg, mi két nagy görögdinnye, kinek fekete szemei mindig sírva vigadnak, virul, ha toroz, mert a túlélés a legnagyobb erénye és gyakorlata!

Egy seggre írjuk most szózatunk, az isteneknek szánt dicsőítés hála-himnuszát, hogy kiben hittünk, megmutatta arcát mirajtunk!

Egy segg, kinek lyukában a világ összes virága elnyugszik tébolyult, minket tépázó viharban, hogy lehessünk a béke és áldás a világra az isteni dallam és zene!

Egy segg a halottak élén, egy segg a temetőn, ki fut az ütlegelések elől és ölelő karok melegébe vágyik jégvirágos üveghegyek közül, mégis folyton kacérkodik velük, szereteteivel!

Egy segg, ki mindenhova beleillik, de nincs otthona máshol csak egy irgalmas arc szerelmén, hol sokan mások is lakoznak, és arról ismerik meg őket, hogy szeretik egymást!

Egy táncoló, hullámzó, pörgő-forgó és keringő két golyóbis nagy segg, kiteve bajnak-gondnak, szárazságnak és túl zsíros jótevőknek, deszkalapos seggek őriző tekintetének, egy segg az elemek viharán, lángtengerben, vízözönben, forró sivatagi homokon szúrós növények között a Kanyon szakadéka fölött!

Egy segg a virágkazalban, a virágkötészet tudorai között az emlékek áldozata, önnön gazdagsága, a virágok áldozata!

Egy segg, mely tartja a világ tengelyén az emberiség arany és egyenesen egészséges, meszesedésre nem hajlamos gerincét, ki futott, hogy egyszer nagy fekete szemeit, mik tengerzöld kékje rád szegezze, és tudd, mi és ki vagy Ember, és mi az álom, hogy valahol, és hol lakozik az Úristen!

Használati utasítás: keverd el a sorozatok képeinek szilánkosan tört mozaikjait, és kiadják, mi is a létezés és árnyai!

És képzelj el határtalan szerelmet, melynek szemében minden szilánkosan tört egészszé lőn és egészségesen hazatalál!